

B 23152

KIÁLTÓ SZÓ

A KORMÁNYHOZ ÉS A NÉPNEVELŐKHEZ

AZ ELNÉMETESEDÉS TÁRGYÁBAN.

IRTA

TÁNCSEICSI MIHÁLY

Ára 30 kr.

Mikszáth

PEST, 1871.

NYOMTATTA IDŐSB POLDINI EDE, ÚRI-UTCZA 7. SZ.

F

23452

Tekintetes

GUTHY BENŐ

ügyvéd urnak

a művelődés terjesztőjének,

A NEMZETI IRODALOM PÁRTOLÓJÁNAK.

TASNÁD KERÜLETI
ellenzéki képviselőtársának

és
barátjának
ajánlja

a szerző.

I.

Sejtitek-e, érzitek-e, tudjátok-e kisededovó és néptanító polgártársaim, mily nagyszerű a mi hivatásunk, mily fenséges a mi szerepünk az államéletben?!

Vannak köztünk oly kisededovók és oly néptanítók, kik a haza jólétét egyedül a felsőbb, legfelsőbb iskolák tanáraitól s az országos kormány intézkedéseitől várják. Ezen polgártársaink tévedésben, csalódásban élnek; ezen társainknak legalább annyit kellene tudniok, hogy a felsőbb iskolák s az országos kormány régidő óta léteznek, s a hazának nemzeti szellemben való felvirágzását és jólétét nemzeti szellemben még sem eszközölték. Miért nem eszközölték?! Vagy azért, mert eszközölni nem tudták, nem értették; vagy azért, mert nem akarták, más magán érdekeik nem engedték.

A mult iskolai év végével történt vizsgák a szülőket és a nevelési ügy iránt érdekelt polgártársakat meggyőzhatték arról, mekkora sikere volt fáradságunknak, mily eredménye lett, kivált a fővárosban, az országos, egységes magyar nyelv tanításának. Ugyanis: én, mellőzve a tulajdonképi tantárgyakat, a magyar nyelv tanítására fordítám ez alkalommal minden figyelmemet.

A mult évi tanügyre még csak egy visszapillantást vetni sem szándékozom, az reánk nézve örökre elveszett, — hanem a jövő iskolaévbe, melynek küszöbén állunk, kívánok előre tekinteni.

De mielőtt ezt tenném, engedjétek meg népnevelő pol-

gártársaim, hogy viszonyainkat, államéletünket röviden vázoljam, s elmondjam: úgy kell-e mindennek lennie, a mint van, hogy tanítótársaink közül azok is föleszmélhessenek, kik eddig abban a hitben éltek, hogy minden jól van úgy, a mint van.

II.

Mielőtt jelen állapotunkat rajzolnám, egyre akarlak beneteket népnevelő-társaim figyelmeztetni. A napokban adta ki a kormány a cholera elleni rendszabályait, mik közt az is foglaltatik, hogy a háztulajdonosok a kapukat nyitva tartsák, hogy kivált a szűk udvarok romlott levegője az utczákról betóduló egészségesebb levegő által megjavulhasson. És én a város egyrészében szemlét tartottam, s azt tapasztalám, hogy csak egyetlen egy kapu volt egészen nyitva. Mi ebből a tanulság? Az, hogy a polgárok még a legfelsőbb kormány legüdvösebb rendszabályait sem követik, azaz: nem engedelmeskednek. Mi ebből a következtetés? Az, hogy a kormány nem bir kellő erélylyel a törvény által ráruházott rendeleteit végrehajtani. Ha így van az országos kormányt illetőleg, még inkább állithatni a hatóságok intézkedéseiről, hogy azoknak még kevésbé engedelmeskednek.

Hivatalos kimutatás szerint vannak ugyan oly néptanítók is, kik irni-olvasni sem tudnak, de még az ilyeuek is halották, hogy hazánkat Isten a természetnek gazdag adományaival áldotta meg, s hogy az ország tejjel-mézzel folyó Kánaán föld. Azt mindnyájan tudjuk, a kapcsolt részekkel együtt területe — Fényes Elek statistikája szerint — 6175 □ mérföld; népessége pedig kerekszámban 15 millió, tehát nagyobb mint egész Olaszország, ideértve a legujabban belekebelezett Rómát is, nagyobb mint a három királyságból (Anglia, Irland, Skóczia) álló Brittanía, és mégis e gazdag, terjedelmes állam, mintha a föld színén nem is léteznék, a világ államai között mint ilyen, mint független, helyet nem foglal, (a 67-iki kiegyezkedést érinteni se akarom, hanem csupán fölemlíteni szándékoztam, mint tényt); — holott hozzá képest kicsiny államok az országok sorában foglaltat-

nak, pl. a 700 □ mérföldnyi Görögország, a 600 mérföldnyi Németalföld s több más kis ország.

Hogy ez így van, annak igen nagy és fontos okának kell lennie; de ennek nemcsak egy és fontos oka van, hanem az egymásba folyó okok, mint okozatok, egész hosszú láncolatot képeznek.

A költő körülbelül félszázaddal ezelőtt írta: „Romlasz magyar nemzet, romladozol hazám!” — és én azt mondom, hogy a költő szavai jelen korunkra még inkább illenek. De hát honnét, miből ered a romlás, romladozás? Mi a forrás, melyből viszonyaink erednek? Az előítéletek, mik a nemzetet erőt vettek s kórsággá, betegséggé fajultak.

Szeretett néptanítótársaim! miután látjuk, hogy azok, kik a kórságba mélyen süllyedtek, nem képesek többé élet-erőt fejteni ki: mi vagyunk hivatva őket meggyógyítani.

Mik képezik tulajdonképen a nemzetölő kórságot, a betegséget? A bűnné (sokak szerint gyávasággá) fajult nemzeti erények: a nagylelkűség, vendégszeretet, őszinteség s az aristocratia legnagyobb részének elkorcsosodása, elnémetesedése, fényűzése, erkölcsi hanyatlása.

Ismerjük a közmondást, hogy „a hal is a fejtől bűzösödik”; — az aristocratia a nemzet feje, s ha ez rothad, tőle az egész nemzet teste rothad.

A még el nem romlott ember keblét kegyetlen kinok marcangolják, midőn látnia kell, miként terjed az aristocriától eredő romlás tovább, tovább; másrésről meg eláll az embernek esze, ha elgondolja: miként lehet a magyar aristocratia hálátlan hazája iránt, midőn egyedül tőle függött és függne, ha akarná még most is, a nemzeti ügyek élére állani, s e hazát olyanná varázsolni, melyhez hasonló a világon több nem létezhetnék.

Vagy talán némelyek közülünk kételkednek abban, hogy a romlottság és az elkorcsosodás az aristocriától ered? Vagy talán nem hiszik, hogy az egész nép követné, ha a nemzeti jóügy élére állva kezdene működni? Az élet mutatja, hogy a sokaság még abban is követi az előkelő gazdagokat, amint roszal, amit kárhozzat, amiről tudja, legalább sejtí, hogy mind magának, mind pedig a hazának romlására szol-

gál: mikép nem követné a nép még inkább abban, mit jónak ismer, mit a józan ész helybenhagy, mit a hazafiság követel?!

Egyetlen példa legyen erre, mit az aristocratia legujabb időben a világnak mutat, t. i. a hatvanas években az aristocratia esküszzerű fogadást tett, hogy a magyar öltözetet itt-honn a hazában el nem veti; és már levetette; helyette idegen ruhát öltött, — ez rossz, nemzetiségi tekintetben igen rossz, és őt ebben a sokaság mégis követi.

Nagyuraink, aristocratáink azt mondják: hogy az idegen ruha a miveltségnek jellege; a német-nyelv pedig tudományosságot terjeszt közöttünk. Igen, terjeszt; de magyar nemzeti létünket rontja meg.

Az aristocraták korcsosulása, elnémetesedése szülte azt a kórságot, betegséget, melyhez hasonló a világon több nem létezik, t. i. azon észficzomodást vagy elmebeli megháborodást, miszerint általánosan azt hiszik, hogy a német-nyelv tudása nélkül nem is boldogulhatnánk.

Más népek gazdagainak is lehetnek, vannak ferdeségei, de amik a nemzetiségnek ártalmára nincsenek; csak a magyar esett oly betegségbe, miszerint egy nyelvvel, a maga felséges nyelvvel nem tud megelégedni. E nemzetpusztító ragályt a nagy uraknak, az aristocratáknak köszönhetjük!

A nemzet-árulást, mi más szavakkal hűtlenségnek mondatik, sehol a nagy világon nem üzik oly nyiltan, bűnhődés nélkül, mint hazánkban.

Midőn tudják, hogy a magyar faj sokképen megfogyatkozott, s mégis született magyar emberek németül társalognak, német irodalmat pártolnak: nem hűtlenek-e ezek a nemzethez? S mi egyéb a hűtlenség, mint a haza szentsége ellen elkövetett bűn?!

A németül beszélő magyarok meggyalázzák, lealacsonyítják nemzetünket, német beszédük által jelentvén, mintha a magyar nyelv durva, szegény volna, melyen nem is érdemes beszélni, csakis szükségből használható.

Mit mond erre nézve a költő? „Türj értte, a hazáért, (nemzetért) mindent, ami bánt, kínt, szégyent és halált: de el ne szenvedd, el ne türd véred gyalázatát!”

S a magyarnak lelkibetegsége már oly fokra fejlődött, hogy önmagát, vérét ekkép gyalázza.

Nemeskeblű népnevelőtársaim! Emlékeztetlek benneteket, hányszor pirultunk mi azon nyomorultak helyett, kik magyar létükre — még nem is jól, hanem rossz — törve beszéltek németül egymás közt szükségtelenül; mivelteknek akarván látszátni, holott éppen ez által a nemzet iránti hűtlenségekét tanusították.

A szellemi, s értelmi fejlődöttségnek mily alacsony fokon létezik a haza fővárosának népe, midőn úgy nyilatkozik, hogy német nyelv nélkül kereskedelme nem lehetne.

Minden más országban, a nem kötelezett nyelvek közül, — melyekre tanszékek vannak, — bármely ifju megtanulja azon idegen nyelvet, mely életpályáján neki vagy kereskedelmi szempontból vagy tudományosság tekintetéből szükséges: nálunk e józanságot megvetik, lábbal tiporják; s az a törvényes intézkedés lépett életbe, miszerint a kötelezett német nyelvet a nemzet egészben tartozik tanulni. Felfordult világ!

Bár mennyi német lakjék Magyarország fővárosában, senki nem figyelmezteti őket arra, hogy itt szokásainkhoz alkalmazkodni kötelességüknek ismerjék; — mintha fővárosunknak rendőri s nemzeti ügyben gazdája se volna!

Az országban nagy a zsidók száma is. A vidéken saját érdeköknél fogva megtanulják zsidópolgártársaink a magyar nyelvet, mint teszik bármely más országban, hol elsajátítják azon nemzet nyelvét, szokásait, hova őket a sors vetette; fővárosunkban egy rút, ocsmány dialectust használtak eddig.

Ma az izraeliták felfogván saját érdekeiket a fővárosban is, az iskolákban gyermekeiket magyarul tanítatják. Azonban e jó szellemmel szemben áll egy másik, gonosz szellem, mit a zsidó hitközség papja látszik személyesíteni, ki magyarul nem tud s talán tudni nem is akar, ki a némettség mellett harczol s ahhoz való ragaszkodásra buzdítja az ifjúságot, mert ugymond — a zsidóknak némikép a német nyelv anyanyelve, s mert a német nyelv a tudományok nyelve. Vannak azonban a vidéken hazafiasb szellemű zsidópapjaink is, mint a komáromi izr. hitközség lelkipásztora: Schnitzer is.) A pesti

izraelita polgártársak maguk érdeke ellen cselekszenek, ha papjuk nézeteit osztják.

Nem látom szükségesnek bővebben mutogatni, mily romlás állott be nemzeti életünket illetőleg; mert hiszen ezt ti épen úgy látjátok, érzitek, tapasztaljátok, mint én; csak azt említem föl, hogy a legnagyobb magyarnak Széchenyi: István-nak fia, német hirlap kiadatását hirdeti.

A magyar hirlapírók nyugdíj-intézetet terveznek. Miként remélhetik azt létesíteni, midőn a fővárosi olvasóközön-ség inkább német hirlapokat olvas; midőn külföldről német-könyvek özöne temeti el a magyar műveket? Véleményem szerint a magyar íróknak egy tömör testté kellene előbb szilárdulniok, s egész erejükből a germanismus tovább terjedhe-tését kellene megakadályozniok, aztán kiküszöbölniök; a már létező írói segélytökét közalapul jelölve ki, s mihez minden írónak, ki majdan segélyre igényt akar tartani, írói évi jövedelmének egy százalékával kellene járulnia. Ezen testületből kizáratnának azok, kik divatlapok kiadása által romlást esz-közölnek és németül irnak.

Ez íróisegélyegylet alapjában el van hibázva, tehát re-formra vár. Vagy érdemel az író segélyt, vagy nem érdemel. Ha érdemel, miért ne követelhetné nyilván? A mostani szer-vezetnél visszaélések csúszhatnak be; egyik és másik író vagy családja irányában részrehajlás történhetik, mit nyilvános eljárás mellett meggátolhatni.

Igy az írói testület erősülve az akademia talapjára áll-hatna és azt ujja teremthetné, abba életet önthetne, a benne létező tespedést tevékenységgel válthatná fel és a rendes évi fizetést megszüntethetné, mert az akademiai tagok fizetése nem egyéb mint nyugdíj, mi a szellemi tehetségeket elzsib-basztja, sőt elfojtja.

Mi haszna van a nemzetnek az akademia működésében, ha az a nyelven simitgat, szépítget, azt műveli ugyan, de ana-k országos érvényt adni nem bír; mi haszna van belőle, ha elzsibbadva a nyelvet gyalulgatja, de fölötte a germanismus áramlata összeesap s a szépített nyelvet eltemeti?

Megfelel-e az akademia a nemzet várakozásának, midőn a nemzeti színház deszkáin olaszok bohóczkodtak, és az ellen

fel nem szólalt; holott e színház is egyedül a nemzetiség fejlesztésére, a honszeretet ébresztésére s a magyar nép nevelésére állítottatott.

Mit vitt valaha végbe az akademia, mi a nemzet ereiben a vért sebesebb mozgásba hozta volna? Az akademia tevékenység nélküli gyámintézet.

Midőn az irói testület az akademia alapjára lép, midőn annak tőkáját s az irói segélyegylet tőkáját is vele egygyé olvasztva, okszerűen kamatoztatja, s az ekkép tömörített szellemerővel a német-elemet kiszorítandotta: akkor huszszor, annyinál is több magyar olvasó levén, mint jelenben, — mondom akkor lehet irói nyugdíjintézetet alkotni, de akkor is ne nyugdíj, hanem munkadíj és szükségben segélyződíj legyen, hogy örök becsü művek készülhessenek.

III.

Ámbár nemzeti életünkben a sok viszontagság folytán gyakran fordultak elő vészteljes időszakok, melyek létünket fenyegeték, de a mostanihoz hasonló még soha!

A paritás, dualismus elve ki van ugyan mondva, de csakis kimondva, — életbeléptetve azonban nincs, s annak daczára inkább németek vagyunk, mint valaha. Daczára annak, hogy iskoláink falain belül, hivatalszobáinkban s a törvényhozás termeiben is a nyelv inkább magyar: ezek falain kívül, az életben, az államéletben németek vagyunk.

Korunkban a közlekedés könnyűsége oly viszonyokat teremt, azonkívül a betóduló idegen német elem oly helyzetbe hoz, melyből szerencsésen kigázolni nagy erőfeszítésbe kerül még akkor is, ha kormányunk kötelességét erélyesen, szentül teljesíti; hát még így, amint hanyagságát, erélytelenségét mindenben szomorúan kell tapasztalnunk.

Fölteszem, hogy a kormány politikából (általa talán igen bölcsnek tartott politikából) jár el úgy, a mint eljár a germanismus áramlata ellenében; de nem fogja-e az élet, a gyakorlat kormányunk politikáját majd kinevetni? nem fogja-e azt gyarlóságnak, féltékenységnek tekinteni, s a germanismus nem fogja-e fejét mindinkább fölemelni?!

Nem akarom állítani, hogy fővárosunk egészen németté fog átváltozhatni, de azt igen is állítom, hogyha kormányuk nem teszi meg ideje korán mindazon intézkedést, mit a germanismus terjedése ellenében tennie kell: megmarad két nyelvű német-magyar városnak.

És ebben mi a nyereség? A kétnyelvűség beteges állapot, mert ekkép a fővárost sem magyarnak, sem németnek nem mondhatván, utóvégre oly valamivé változik át, minek még most nevét sem tudom!

Van-e a föld hátán a mienkhez hasonlóan elhanyagolt főváros, hová a más ajku idegenek beköltözve, nem a magyar nyelvet tanulják meg, hanem megtanulják a német nyelvet. Minő természetlenség!

Nem szándékozom a sok fonákságot, természetlenséget rajzolni, melyek nemzeti életünkben kárunkra léteznek, s a mik korhadtságot, beteges állapotot jeleznek, hanem csupán a főváros népének észbeli gyarlóságát érintem, a mi elragad, átszarmazik a vidékiekre is, kik azt hiszik, hogy a mit a fővárosban látnak, tapasztalnak, az mind jó, követésre méltó, tehát utánozniok kell.

A németajku üzlet-emberek közül már sokan tünedeznek fel, kik nem tartják érdemesnek, szükségesnek czégüket magyarul is kitenni, kiírni: egészen német városban lenni hiszik magukat s követelik, hogy mi alkalmazkodjunk hozzájuk. És eléggé szomorú, eléggé fájdalmas, hogy a gyarló és korcsosodásnak indult magyarok a németekhez alkalmazkodnak is!

Oly valami természetlenség sehol a nagy világon nincs, hol a benszülött nemzet tanulja az oda letelepedett idegenek nyelvét, mint ez nálunk történik.

És az idegent, a németet kárhóztathatjuk-e inkább, ha magyarul nem tud, vagy saját testvéreinket, kik az idegenek nyelvét tanulják?

Mi lehet valami természetesebb, mint az, hogy ha mi nem tanuljuk az idegen németek kedvéért az ő nyelvüket: ők fogják a mienket tanulni.

Mások, az üzlet-emberek ezrei közül, azon hitben élnek, hogy a budapesti ember nem volna képes megérteni, ha czégök

csupán magyarul lenne fölírva, — ezt én nyomoruságos észbetegségnek tartom.

A városi hatóság azt hiszi talán, hogy az állam sarkából lesz kiforgatva, hogy Pestváros üzlete teljesen fennakad, ha az utcák nevei németül is felírva nem lennének. És méltán hiszi, mert miként lehetne tudni, hogy „váczi-utcza,” „uri-utcza,” „Petőfy-utcza” stb. mit jelentenek, — ha németül is oda nem volna írva „Waitznergasse,” „Herrengasse,” „Petőfygasse”?

E német föliratok nélkül a pesti ember bámulná az utcák sarkain levő pingálást mint borju az uj kaput. Ugyan miként is tudhatná a pesti ember, mit jelent e szó u t c z a, hiszen ehhez roppant tudomány szükséges!!!

Honszerелеmből fakadt szót intézek a nagyméltóságu kormányhoz: lépjen fel a nemzeti ügyben akként, mint azt a milliók várják! Kormányunk, ha akarni tud, mindenható. A hivatalnokok ezrei állnak rendelkezésére, meg másoknak ezrei, kik hivatalokra még most csak ásitoznak, és intéseit vakon követik. A törvényhozásban pártja hasonlíthatlanul nagyobb, erősebb mint az ellenzék; és ha nemzeti szellemben lép föl, hogy nagy dolgokat vigyen végbe: az ellenzék is mellette lesz. Ha elszánt akarata van, csak ki kell mondania a l e g y e n szót, és Buda-Pest magyar fővárossá leend.

IV.

Nagyméltóságu miniszter urak! Kiáltó szavam intézem önökhez, hogy nagyobb tevékenységre hívjam fel önöket.

Nincs a világon több oly állam s nemzet, mely egy évezreden át oly sók s nehéz viszontagságon hatolt volna keresztül, mint hazánk s nemzetünk.

És polgártársainknak elpuhult, elkoreszosult része azt látszik hinni, következtetni, hogy a nehéz viszontagságok alatt a nemzet életereje kimerült, következőleg szebb jövő rá nem virradhat többé, hanem hát eltengődik ameddig s amint lehet. Osztrákországgal egymásra támaszkodva.

Kik így vélekednek, így érznek, azokból kihalt az önbizalom, azok hitevesztettek. S fájdalom! ezek száma napról

napra növekedik ; és pedig növekedik azért, mert azt hiszik a kormányról, hogy az is hitevesztett, hogy az se mer magában bizni, azért nem lép fel nagyobb szerű reformokkal, mik a nemzeti létet erősbitenék.

Bár részemről úgy vagyok meggyőződve, hogy a kormány bizik magában, de ovatos bölc politikából nem tevő meg azt, miket sokan megtétetni óhajtottak volna. Azonban, hogy az önbizalom még többekből ki ne haljon ; hogy a kormány ovatosságát félénkségnek, vagy ami még veszélyesebb, hazafiatlanságnak ne keresztelhesse a hitevesztettek serege : multhatatlanul, sürgetően, erélyesebben kell föllépnie.

Daczára a külsőleg látszó korcsosodásnak, daczára a külsőleg látszó nyavalygásnak : a nemzetben duzzadozik az életerő. Csak értse a kormány, jó irányt jelölve, az életerőt tevékenységbe hozni.

Abból a magyar népből, mely az 1849-diki szabadságharczban készületlenül oly csatákat vivott, oly diadalokat aratott, miket egy fél világ bámult: az életerő ki nem halt! S míg csak félig értelmes, de jóakaratu, hazafias lelkű, bátor kormánya leend: ki nem hal soha.

Lépjenek fel a minister urak, úgy mint a magyar hazai érdekei követelik, mint a nemzetnek méltányos, igazságos vágyai nyilvánítják ; s lépjenek föl erélyesen s bátran, magától értetik, hogy olyanokban, mik a 67-iki egyezmény pontjaiban nem foglaltatnak, azokkal nem ellenkeznek, szóval tisztán hazai ügyekben.

A 67-i egyezmény pontjai szerint a kettős (osztrák-magyar) birodalomnak egyik felét, hasonfelét, párját a magyar állam teszi: és az életben mégis mindenből az tűnik ki, mintha Magyarország csak tartománya volna Austriának. Hiszen saját magyar lapjainkban is csak elvétve fordul elő: osztrák-magyar állam, mindig csak Austria említetik. Ezt nem akarom mutogatni, aki ép észszel bír, ugyis tudja.

Hogy tehát Magyarország Austria tartományának ne látszassék, hanem mindenben külön önállónak magunk is bizvást tanusithassuk, meg a külországok is ilyenek elismerni erkölcsileg kényszerítettessenek: különösen négy eszmét kell önöknek, miniszter urak, megvalósítaniok, mik vi-

lágossá tegyék, hogy Magyarország nem alatta létezik Austriának, hanem mellette áll, mint szövetségese.

S a megvalósítandó a eszmék a következők :

Először: A fővárosban vagyis Buda-Pesten, mind pedig az egész országban a politikai hivatalos nyelv egyedül a magyar legyen a német-nyelv kizárásával; mert valamint a birodalomnak másik fele az Osztrák állam nem tűrné, hogyha ott, a paritás elvének ellenére, hivataloknál, üzleteknél, közlekedésekben két nyelvet, németet és magyar nyelvet használnának: az a birodalom másik, innenső vagy magyar felében sem tűrhető el. Valamint a kettős birodalom másik felének fővárosában Bécsben csak német-nyelv használtatik, daczára annak, hogy ott mintegy ötvenezer magyar s még több lengyel-, cseh- s más ajku polgár lakik, — és ezek kedveért még sem használják sem a magyart, sem a szlávnyelvet: ugy a kettős birodalom másik felének fővárosában Buda-Pesten se használtassék nyilvános életben más nyelv, csak a magyar. Az, hogy nálunk főkép városhatósági kiadványokban, hirdetményekben a magyar nyelv mellett a német is használtatik: csak előítéletből, csupán rosz szokásból történik magyar nemzetiségünk nem csekély kárára.

Másodszor: A két államnak közös fejedelme századok óta mindig Austriában lakik, s ez sem a méltányossággal, sem az igazsággal össze nem fér: azért a mi kormányunknak kötelessége oly intézkedést minélelőbb kezdeményezni, hogy a fejedelmi lakás iránt mindkét államra nézve egyenlően igazságos mód állapittassék meg. Mig a fejedelem csak Austriában lakik, sem Austria polgárai, sem a külországok soha Magyarországot nem tekintik Austria mellett álló s tőle nem függő országnak, hanem kiirthatatlanul megmarad bennök a hit (tulajdonkép előítélet), hogy a magyar állam csak függeléke Austriának; mert hiszen itéletük szerint bármely más nevű ország ahhoz tartozik, attól függ, melyikben fejedelme létezik. Midőn királyunk néha Budára lerándul, ez csak látogatás. Ő azért csak Bécsben lakik egész udvari környezetével, s ott szivárogo szét ezerféle csatornákon a lakosok közé, mit tartására a két állam fizet együtt: hét millió kétszázezer forintot, melynek felét Magyarország, felét Austria

fizeti. Az ügy szigoruan igazságos csak akkor lesz, ha például a közös fejedelem 20 vagy 30 évig lakik folyvást Magyarországon, és pedig magától értetik, hogy a külországi követségekkel együtt. Oly intézkedés, miszerint a közös fejedelem pl. egyik évben Magyarországon, másik évben Austriában laknék, valóságos képtelenség volna részint azért, mert a fejedelem udvarának hurczolkodása egy év alatt be se végeztethetnék, s már a másik államba kellene visszahurczolkodnia; részint pedig azért, mert a külországi követségeknek számára nem állhatnának készen minden esztendőben paloták.

S hogy ezen megállapítandó rendszernél fogva először is Magyarországon kell a fejedelemnek laknia, már csak onnét is napnál világosabb, mivel századok óta mindig Austriában lakott.

Harmadszor: Intézkedjenek minister urak aziránt, hogy a magyar hadsereg nyelve magyar legyen. A 67-ki egyezménynyel nem ütközik össze az, hogy a magyar hadseregnél a német nyelv helyett a magyar használtassék. Erről az egyezményben egy szó említés sincs. Azért az egységes hadsereg egy czélra működhetik. Képtelenség, hogy száz meg százezer magyar ember tanulja a német nyelvet egy-egy német tábornok, vagy közös hadvezér vagy közös hadügyér kedvéért: inkább józan észszerűbb az, hogy a hadvezér s a hadügymiszter tanulja meg mind a két állam (magyar és német) nyelvét? Hiszen maga a közös fejedelem: a király és császár is mindakét állam nyelvét megtanulni szükségesnek, kötelességszerűnek ismerte: annyival inkább követeljük azt a közös hadügymisztertől. Vagy ha az osztrák hadfiak elve, meggyőződése szerint mulhatatlan az egy nyelv: mi joggal követelhetik az osztrákok, hogy a német nyelv maradjon közös nyelvtől továbbra is; épen annyi joggal követelhetjük mi, hogy a német helyett a magyar lépjen életbe.

Ismétlem: intézkedjenek önök miniszter urak, hogy a magyar hadsereg nyelve magyar legyen. Ha lehet a honvédeké a magyar, miért ne lehessen a többié is. Hiszen a honvédzászlóaljok csak kiegészítői a rendes hadseregnek. Intézkedjenek, hogy e seregnél magyar tisztetek legyenek, magyar

zászlót kövessenek; hogy az ezredek mind itthon a hazában legyenek, s a nagyhirű magyar hősekről neveztesse nek el így pl. Bocskay-ezred, Rákóczy-ezred, Bethlen-ezred, Hunyady ezred stb. stb.

Talán nem is bírják önök miniszter urak képzelni, miként fog az ekkép szervezendett magyar sereg harcolni?! Az egyezmény nem állapítja meg, hány emberből kell a hadseregnek állania, tehát ennek számát le kell például 50 ezerre szállítani, de ahelyett három-négy annyit tegyen a honvédek száma. Mily sok millió forinttal kevesebb adót fognánk e szerint fizetni.

Mig a hadsereg így lesz szervezve, a mint van, német nyelven vezényeltetve: Magyarországot különállónak mondani nem lehet soha, hanem mindig Austria függelékének fogják tekinteni. E hadügyet szoros igazság szerint máskép nem lehet elintézni, mint úgy, ha a két állam külön hadseregének külön nyelve leend: a magyarnak a magyar, az osztráknak a német.

Negyedszer: Terjesszen a kormány mielőbb törvényjavaslatot az országgyűlés elé, hogy magyar bank alkottassék, a mely az osztrák banktól teljesen független legyen; hogy ne mondhassa senki, miszerint a magyar állam bankjegyek tekintetében is az osztráktól függ.

Az oly magyar polgár bármi állásu s rangu legyen, ki azt tudná állítani, hogy ezen említett négy eszme hazánkra nézve káros, tehát azok megvalósítására nem kell törekedni: nem volna másra érdemes, mint ágyú torkába tenni és abból kilőni.

Ugy hiszem, nem is találtathatik ember sem a hivatalnokok, sem a képviselők között, — bármelyik párthoz tartozzék különben, — ki ezek megvalósítását szívből nem ohajtáná.

Hangosan kiáltok önökhez, intézkedjenek így, s megfogják látni a kicsinyhitűek, mily életerő van a magyar népben.

Ha önök ekkép intézkedni nem fognak, holott nem is képzelhetni magyart, ki ily intézkedést nem ohajtana: mit itél önökről a nemzet? A logica szigoru törvénye szerint ítélve, ezt kell mondani: nem mernek, bártortalanok, vagy nem akar-

nak; s ha így van, sem egyik, sem másik esetben nem érdemlik meg a nemzet bizodalmat.

Mily sok függ attól: bír-e a kormány bátorsággal, van-e erős akarata? Ha igen, Magyarhont Európa legvirágzóbb államává teheti; ellenkező esetben tönkrevjuttatja, s mily roppant felelősség hárulik e miatt reá!

Nem érezné-e magát a kormány feljogosítottnak arra, hogy gátat vessen oly idegen áramlatnak, mi nemzetiségünknek kárára van; és gondolhatunk-e valamikárosabbat, (ha magyar nemzetül élni akarunk), mint a német elem félelmetes terjedése?

Mondassa ki a kormány törvényben, hogy e napságtól fogva a fővárosba csak oly idegen ajku beköltöző telepedhetik le, ki előbb magyarul megtanult; mindazok pedig, kik magyarul nem tudnak, utasítassanak Debreczenbe, Szegedre, Kecskemétre stb., hol a magyarság közé vegyülve, ott nemzeti nyelvünket mielőbb megtanulhatván, fejlettebb értelmük, miveltségük által a vidéket minden tekintetben virágzóbbakká teendik.

Nem tartom szükségesnek megemlíteni, minő nagyfontosságú reformkérdések várnak megoldásra, melyek a nemzetbe új életet önthetnek, — tudja azt maga a kormány is; én csak arra figyelmeztetem: nézzen bátran szembe a rémekkel, mikkél a gyávák ijesztgetik.

A történelemben sokszor felhagyatott a magyarnak számára egy-egy üres lap, és a mit arra irtak, még mindig (ha néha kárunkra is) becsületünkre vált. Most az új, igen nevezetes korszakban ismét egy lap van számunkra. Vajha erre a kormánynak halhatatlansága s a nemzetnek földicsőtlése iratnék fel, s ne az ellenkező!

V.

Politikai életünket csak alig érintve, nemzetiségi viszonyainkat, hanyatlásunkat vázoltam csupán rövid vonásokban azért, mert ti néptanító társaim magatok szemlélhetitek, érezhetitek súlyedésünket.

Itt hozzátok intézem kiáltó szómat!

Hivatásunk oly nagyszertű, minő más nemzetek néptanítói testületének osztályrésztül nem jutott soha, sehol.

Nekünk a súlyedő nemzetet ujjá, életerőssé kell teremtenünk. A mi kezünkől kerülend ki az újabb nemzedék, mi azzá varázsolhatjuk át, amivé akarjuk.

Lehet, hogy nemcsak egy, hanem több generáció kihál, kirothad mielőtt működésünk az óhajtott gyümölcsöt megteremné, de a természet rende szerint a rothadásból új élet támad.

Lehet, hogy az írók testülete egész nagyságában szintén fölfogja a maga hivatását, s a mi munkánkat megkönnyíti.

Lehet, hogy a jó utról letévedt ifjuság nyomdokába lelkesebb sarjadék lép, és villámként csap le a chaosba s nemzeti életet teremt, s a mi nehéz munkánkat szintén könnyíti. De lehet, hogy csalódom. Valószínű az is, hogy a kormányhoz intézett kiáltásom pusztában hangzik el; mert hol van az a kormány, mely a nép összeségének igazságos kiáltását annak idejében meghallgatni, s valódi óhajtását teljesíteni, értette volna?! Pedig az én kiáltásom az egész népnek kiáltása.

De lehet, hogy csalódom, hogy sem az írók nem bírnak már az ide megkívántató szellemi erővel, sem a közel jövőnek ifju sarjadéka nem érzend magában tehetséget a szunyadva tepsedő anyagot fölviannyozni: de az minket ne aggodtasson, kétségbe ne ejtsen; mi végbeviszszük azért a nagyszertű munkát, melyhez hasonlót néptanítók testülete nem vitt még végbe soha!

Nekünk népnevelőknek — mind kisedovóknak, mind elemi tanítóknak — általában legnagyobb feladatunk mindazt lerontani, megsemmisíteni, mi az állami jólétre való emelkedésben akadályul szolgál, miről alább részletesebben szölok; másik feladata minden néptanítónak, ki a fővárosban s más németajku községekben működik, minden erejéből oda hatni, hogy a keze alatt levő ifju sarjadék az országos magyar nyelvet tökéletesen megtanulhassa.

Ebben mind az ország főkormányá, mind pedig a községi hatóságok, — ha eléggé bátrak, elég erélyesek, — segélyünkre lehetnek.

Ha kormányunk eléggé bölcs, hazafias: mindazokat, kik a fővárosi s más községekbeli németajku gyermekek megmagyarosításában fáradsz, buzgólkodsz, fizetésükön felül, például évenként 200 ftuyi jutalomban részesítheti. Ha a kormány ezt új adóemeléssel tenni nem szándékozik, vagy ha a létező iskolai különféle alapítványok jövedelmeiből nem fődözheti, ideiglenes törvényjavaslatot terjeszthet a törvényhozás elé addig is, míg az egyház szolgálainak kezén levő állami fekvővagyonokról véglegesen intézkedik, mely ideiglenes törvény azt rendelhetné, hogy mind a szerzetesek, mind pedig a világi papság kezelése alatt levő ingatlan javak jövedelmének két százalékát az országos nágy célra fordítani szigoruan köteleztessenek.

Ha „péterfillérek“ czimén egy idegen országbeli főpapnak: a pápának, az értelmi fejlődés akadályozására ezernyi ezeret adakoztak: még inkább fordíthatnak egy bizonyos részt nemzeti életünk emelésére.

És ha ók az országos kormány nem tartaná is még most szükségesnek ekképen intézkedni: mi a keblünkben élő öntudat által jutalmaztatva, egész erélylyel, honszerelem által sugalt buzgalommal fogunk a nagy munkához.

Mi, kik a fővárosban lakunk s az ennek környékén létező németajku községekbeli néptanítók azt hisszük s valljuk, hogy a bennszülött, nevelkedett németajku apák közt senki sincs, ki gyermekeit a magyar nyelvre megtanítatni nem ohajtaná; akik pedig újabb időben szakadtak ide s talán idegen érdekeknek szolgálva nem akarnák, hogy gyermekeik a magyar nyelvet tanulják: azokat a haza iránti kötelesség teljesítésére a törvény kényszerítse.

Minden állampolgárnak végcélja levén minél inkább boldogulni, s a boldogulást nemcsak a szokott tudományok által eszközölhetni: — mi tehát tisztelt néptanító társaim! tanítsuk a gyermekeket párhuzamosan mind arra is, mik a tulajdonképeni tudományok mellett megkívántatnak.

Elismert dolog, hogy Németországon a tudomány magas fokra fejlődött. És mit miveltek a tudományyal diesekvő németek? Tűzzel, vassal pusztíták a franczia nemzetet, mely őket nem bántotta; — ennek császári zsarnokát legyözve,

megalázva — s igazság szerint — a németeknek Sedantól vissza kellett volna térniök.

Minő gyümölcsét aratták a francziák fennen hirdetett műveltségüknek, divatjoknak, fényezésüknek? — minden olvasó maga megfelelhet rá! Hogy a tudomány, műveltség boldogíthasson: szigorú erkölcsi alapokon kell nyugodniok; tehát a szokott tudományok mellett tanítsuk a gyermekeket olyanokra is, mik a népeket a mai divatos műveltség nélkül kevesebb tudomány mellett is boldogíthatják.

Igaz, kedves nevelőtársak, hogy vannak köztünk, kivált faluhelyen, főképp a kath. hitfelekezeten levők közt olyanok, kiket a plebánosok járszalagon vezettek, lenyügöztek; kiknek szeme messze látkörhöz nem szokott; kik azt gondolják: mit tehetünk mi szegény falusi tanítók, iskolamesterek, kik napi kenyerünket alig bírjuk beszerezni!

Igaz az is, vannak mások közöttünk, kik úgy vélekednek, hogy előbb az államnak lenne kötelessége a néptanítókat segíteni, hogy ezek oly karba lennének helyezve, miszerint működésük nagyfontosságához méltó állást foglalnának el, s csak akkor lenne a nevelési pálya áldásos.

De, nevelő polgártársak, kiket illet meg leginkább, hogy az első lépést megtegyék, — ha nem a néptanítókat? Meghozhatja a törvényhozás a köznevelést, közoktatást illető legjobb törvényeket, de ha a népnevelőkben nincs meg az erős akarat, a szükséges buzgóság: a törvény csak irott malaszt leend, holt betű marad.

Bennünk, főképp csak bennünk rejlik a mozgató erő, a mi a nép újjáteremtéséhez az első nagy lökést megadja.

Legyünk mi az elsők, kik az emberiség fejlődésének új irányt adunk: lépünk azon ösvényre, mit a lelkiismeret, igazság, jogérzet, józanész és honszeretet kijelölnek.

Tudjátok, hogy eddig főképpen csak a magas polczokon, fényes palotákban keresték a részrehajló és szolgálalkú történeti írók a nagy embereket, és gyakran igen nyomorult halandót dicsőítettek: tőlünk függ új, józanabb korszakot kezdeni, melyben a népnevelők soraiból emelkednek ki a valódi nagyemberek!

Mire tanítsuk a szokásban levő tudományok mellett a sarjadék ifjúságot?

Gyúlaszszunk benne honszérelmet; tanítsuk lelkesítő nemzeti dalokra, hős költeményekre. A nemzeti zenének nagyobb, üdvösebb hatása van, mint sok predicationak!

Mutassunk neki az évkönyvek lapjaiból tündöklő polgári erényeket.

Mutassunk neki tükröt, melyben láthassa, hogy erkölcsi tisztaság és szívből fakadó igazi vallásosság nélkül ember boldog nem lehet.

Győzzük meg arról, hogy az értelmi fejlettséggel párosult munka s takarékoság teszik az ember jólétének forrását.

Utáltassuk meg vele az őrjöngésig fokozott divatot, fénytűzést, mert ezek előbb-utóbb mind a családi boldogságot fenekestül felforgatják, mind pedig az államot tönkre teszik.

Menjünk magunk jó példával elül egyszerű étkezéssel, ruházattal és házibutorokkal; ki ezekre nem hajt, hanem mindenben cifrálkodik: aggság, gondok miatt megöszült fejét korán sirba hajtja; — szóval tanítsuk példánkkal, buzdítsuk mindennel, amit szívünk, eszünk, lelkiismeretünk mint jót, üdvöset, boldogítót javalnak.

A lefolyt iskolai év végével 31. vizsgálaton voltam jelen, és lelkem repesett örömében, midőn tapasztalám, hogy a németajku kisdud polgárok a magyarságban csak e kezdő év folytán is nagy haladást tettek. De más részről elkomorult lelkem, midőn tudom, hogy a gyermekek a magyar nyelv tanulását csak vizsgai kiállításnak tarthatják, — midőn hallaniok kell, hogy mind saját szüleik maguk közt németül beszélnek, mind pedig az életben tapasztalhatják, hogy törzsökös magyarok megvetvén saját édes nyelvöket, németül beszélnek egymással.

És táplál a remény, hogy a következő években mind nagyobb és mind meglepőbb leend a siker; népnevelő ügytársaim buzgalma annak biztos zálogául szolgál.

Azonban meglehet, hogy a romlásnak indult jelen

aristokrata osztály gyarlósága, betegsége miatt a süker nem fog törekvéseinknek megfelelni; mert ha az iskolából ki-kerülendett ifjuság tökéletesen megtanul is magyarul: az iskola küszöbén kívül, az életben, követi azokat, kik hazájokhoz, nemzetükhöz hűtlenek s németül beszélnek, s a már elkorcsosodtak között szintén elnémetesednek. Azért nem csüggedünk, nem esünk kétségbe, mert a korcs-magyar ivadék pár évtized folytán nagyrészt elhal, s annak helyébe a mi kezeink között erőteljessé izmosult új nemzedék fog lépni.

Tehát az aristocratia romlottsága a mostani nagy munkánkban csak késleltethet, gátolhat rövid időre: de megakadályozni nem fog soha; mert az erős akarat mindenén diadal-maskodik.

Mi szolgál vérmes reményeinknek biztos, rendíthetlen alapjául?

Ha a jelen hitehagyott idősb nemzedék feltartóztatlanul süllyed a megsemmisülés örvényébe, fenmaradnak egy dicsőbb Magyarhonnak, magyar nemzetnek tényezői.

VI.

Jövendő nagyságunk tényezői:

Elsüllyedvén a korcs ivadék, nem viszi magával a haza szent földét, melyet szeretni nem tudott, pedig azt egy évezreden át annyi hősnek vére tevő dicsővé, melyet ő mégis hálátlanul tiport, — e föld marad egyik tényezőül...

A másik tényezőt teszik a romlatlan, ép, erőteljes, tiszta magyar kézműiparosok. Ez iparosok magukra hagyatva, megvetve tengődtek csak; és mégis aki közülök külföldre került, a magyar népnek diszére, becsületére vált. Gazdagaink külföldről hozattak és hozatnak nagyobb részt még mai nap is majd mindennemű készítményt: és azért kézműiparosaink a hazához, a nemzethez hűk, azaz igaz magyarok maradtak. Nem érdemelték-e meg e derék magyar kézművesek, hogy a gazdag aristokraták külföldön eltékozlott jövedelmeiknek egyrészét ezek értelmének fejlesztésére fordították volna, például, megvevén számukra a Beleznai-kertet vagy más alkalmas helyiséget vagy telket, hogy lenne gyűlhelyök, — minthogy az u. n. szállók (Herberge) majdnem büntanyákká

változtak már át, — az egész országból a fővárosba jövő kézműiparosoknak, hol érintkezés, ismerkedés, társalkodás, eszmecsere folytán a kellő műveltséget megszerezhették volna; amire főképp a vidékiek közül sokaknak szüksége van.

Harmadik tényező, maguk a földmivesek nagy tömege, a még el nem romlott, józan értelmű és egészséges nép; noha más részről igaz, hogy az aristocraták, gazdagok, szeszgyárak, pálinkafőzések ezrei által a földmiveseket napról napra rontják. A földmivesek nagy tömegében rejlik s kiirthatlan erős hit teszi tulajdonképpen a tényezőt. Ugyanis a még fejletlen ép magyar keblében él az isteni gondviselés iránti erős hit, hogy az nem ok nélkül vezette őseinket három izben a Duna és Tisza partjaira, hanem azért, hogy itt ez áldott földön dicső, nagy nemzetté nevelje.

De Magyarország jövő nagyságának főtenyezője mi: a kisdedovók és a néptanítók testülete, vagyunk; mi vagyunk a tiszta s pedig kimerithetetlen forrás, melyből az élet buzog! Tőlünk függ, az ifju sarjadékba honszerelmet csöpögtetni; tőlünk függ, a benne imént említett s élőhitet mindinkább erősíteni; mi terjeszthetjük leginkább azon elvet, hogy a kath. papság nőtlensége törültessék el, miszerint a társadalomnak e mivelt osztálya, — mely most már-már erkölcstelenségre látszik fajulni, — családapákká levén, az államot legderekabb polgárokkal fogják gazdagítani, mint jelenben a protestans papság.

Végül, hozzátok fővárosi és egyéb inkább németajku községekben működő ügyfeleimhez szólok, kiknek, mint feljebb említém, külön feladatuk a németajkú sarjadékot magyar nyelvre megtanítani.

Mindenikünk tudja, hogy három, négy vagy öt gyermek az anyától vagy a dajkától megtanulja azt a nyelvet, melyen hozzá az anya vagy a dajka szól; tehát kétséget nem szenved, hogy a tanítótól is megtanulja a több gyermek egyszerre azt a nyelvet, melyen az hozzájuk beszél: vagy is ha a tanító a keze alá adott német gyermekekhez az iskolai év kezdetétől fogva magyarul beszél, az év végével az egész kis sereg magyarul beszél, azaz tud beszélni és akkép a tanító a szülőknél

háláját fogja kiérdemelni. Szeretett tanító sorsosaim! tegyük ezt főképp Buda-Pesten és környékén.

Nekem erős meggyőződésem, jelszavam is az: „Amily mértékben teremjük a fővárost magyarra, nagyszerűvé: oly mértékben válik általa a hon hatalmassá, dicsővé!”

Találkozhatik köztetek mégis olyan, ki azt mondja, hogy teljes lehetetlen oly gyermekekhez magyarul beszélni, kik még egy árva magyarhangot sem értenek. Üres megjegyzés! Hiszen a csecsemő sem ért csak egy hangocskát sem abból eleinte, mit az édes anya hozzá intéz, hanem csak lassanként, egymásután érti meg a szókat: tegye meg bármelyik tanító a próbát, ha tanítványai közül senki egy magyar szót nem tud is, az első nap mindazon tárgyakra neveit, mik az iskolában vannak, megtanulják, ha előttük többször rájuk mutogatva elmondja; másnap megtanulják a testrészeknek, tagoknak neveit. —

De mire való elméletileg okoskodnom: a ki ebben kételkedik, s ha neki tetszik, menjen a Teréz-külvárosba a Herminatéren Kohányi kisedovójába, hol gyakorlatban látja, hallja, tapasztalja, hogy de bizony lehetséges, mit ő előbb lehetetlennek tartott; — hol Kohányi ur a sok apró (mintegy 80) zsidógyerekhez egy szót sem szól másként, mint magyarul, s nemcsak értik a derék, lelkes Kohányit, de vele magyarul beszélnek is. Itt kiki meggyőződhetik arról, mily nagy dolgokat vihet az végbe, kinek jelleme szilárd, hazafisága lángoló, s kinek elszánt, erős akarata van, mint Kohányinak. Vagy menjen Kossovits kisedovójába (Ferencz város, Szentegyház-tér), hol épen azt tapasztalandja, mit Kohányi óvodájában. Rövidség okáért ez alkalommal csak e kettőt: Kohányi és Kossovits kisedovókat emelem ki; a jövő évi vizsgák után, — ha Isten éltet, — mindazokat sorban feltüntetem, kik hozzájuk hasonló lelkesedéssel viszik e szent ügyet

Ti tisztelt nevelő társaim nem is sejtitek, mily munkán dolgoztok akkor, midőn a magyar nyelv terjesztésében izzadtok, fáradoztok; s nem is képzelhetitek, hogy eljő az idő, midőn a világnak minden nyelvésze kénytelen lesz bevallani, hogy a magyar nyelvet a legelső emberek teremték; miről sok évi fáradozásaim gyümölcse meg fogja a világ nyelvtudósait győzni.

Záradékul ismétleni akarom a beszédem elején mondott egyik állításomat, melyre nagy súlyt fektettem, tudniillik : hogy a magyarnak betegsége az a hit, miszerint neki a magáé mellett a német nyelv is szükséges; vagyis, hogy ő nem is létezhetnék, ha legalább két három nyelvet nem tudna. Messze a multba kellene visszatermem, ha azt fejtegetni szándékoznám, mint vert benne mély gyökeret e veszélyes hit, mi betegséggé fajult, melyben ma szenved; de célomtól még messzebb vetne el, ha itt feladatomúl tűzném ki megmutogatni, hogy azok, kik századok folytán e betegség magvát a magyar keblébe szórni meg nem szüntek, nem is azt czélozták, hogy a magyar több nyelvet tudjon, hogy legalább két nyelvet tudni szükségesnek tartson: hanem, oly igaz mint kétszerkettő négy, hogy tulajdonképen a maga magyar nyelvét vele elhanyagoltassák, s a helyett a német nyelvet kedveltesék meg s fogadtassák el; s azok e gonosz törekvésökben némikép czélt is értek.

Nekünk egyik fő-törekvésünk legyen, vértünket, — ha még lehet, — e betegségből kigyógyítani; s ha ez mármár a megemberkedett nemzedékre nézve nem sikerül (s magam is hajlandó vagyok hinni, hogy ez csak is részben sikerülhet), — nemzeti evangeliumúl csepegtessük tehát a gyöngye sarjadék fogékony s még el nem romlott, tiszta keblébe ez igéket: „Magyar! addig a nagyságra vezető lépcsőzeten fölfelé nem törhetsz, míg a német nyelv nyügeiből tökéletesen ki nem bontakozol!“

Midőn a népnevelők e tant a szentül hívők szívébe oltják: érdemök a honért elvázott hősök érdemeinél csekélyebb nem leend!!!

VII.

Kormányunk talán meg sem hallja kiáltó szavamat, vagy ha igen, talán nagyon későn; vagy hallja ugyan, de mozdulnia nem lehet, nem teheti azt, mit tőle a nemzet jogszerűen vár: a kezünk alatt levő ifju sarjadék pedig még gyöngye, még éretlen s annál fogva nem munkálhatja azt, mire e sokat szenvedett hazának szüksége van.

Az idő eljár, a nemzetet fenyegető veszély terjed tovább, s a legnagyobb baj az, hogy azok, kiknek legnagyobb feladatuk volna a veszélynek elejét venni, terjedésének gátot vetni: talán nem is látnak veszélyt. Az szörnyűség, ha egyéb gyarlóságokon kívül még vaksággal is lennének büntetve azok, kiktől a haza údvét kell várnunk!

Összedugott kézzel várjuk-e tehát, míg majd a kormány zsidbadásából föleszmél, szemérről a hályog eloszlik s míg az alatt majd a sarjadék is megemberedik?

Nem mint népnevelő, hanem mint közönséges honpolgár is elmondom, mit kötelességemnek érzek, tartok.

Eláll az eszem, ha a fölött gondolkodom, mily döntő befolyással birhatna Magyarhon az államok között; mily magasztos szerepe lehetne a magyarnak, ha az előítéletek bilincseit lerázni bírná; ha erős akarata, kellő bátorsága volna!

Meggyőződéseim szerint nem kellenek ahhoz milliók, hogy e haza felvirágozzék; az egész nép jólétnek örvendjen: ehhez inkább csak szellemi tőkék kívántatnak.

Mily fonákság, mennyire káros nemzeti létünket illetőleg, hogy ifjúságunk tetemes része idegen országok főiskoláiba kénytelen menni, idegen nyelvet tanulni meg, hogy tudományszomját kielégíthesse, holott itthon iskolai alap létezik, csak okszerűen rendezni kellene; azon kívül mind ama fekvő javak, melyek a közművelődés, köznevelés előmozdítása végett az egyháziak kezére bizattak az állam kormányai által, bölcsen intézve mennyit jövedelmeznének az országos tanügy nagyszerűsítésére!!

Nem hogy ifjainknak szüksége lenne külföldi országokba menni s ott idegen nyelvet tanulni s csak annál fogva tudományt meríteni: sőt idegen nemzetek ifjai sietnének hazánkba s tanulnák meg a nyelvek legfelségesbikét, a magyart.

A németek közül sokan méltánytalanok irányunkban, nyelvünket miveletlennek, durvának mondják; öltözetünket gúnyolni erőlködnek sat., legkivált pedig azt szokják szemünkre vetni, hogy a tudományokban igen hátra vagyunk s a mi keveset tudunk is, tőlük tanultuk, kölcsönöztük.

Való igaz, hogy a tudományokban messze a németek mögött vagyunk; s igaz az is, hogy tőlük sokat tanultunk

szomszédosságunknál fogva a dolog természete szerint. Azonban ennek természetes okai vannak, miket komolyan meg kellene fontolniok azoknak, kik a németek közül minket méltatlanul sértegetnek, megvetéssel illetnek.

A korszak, hová eljutottunk, ránk magyarokra nézve válságos, tehát szükségesnek látom hátramaradásunk, kevesebb tudományos voltunk okainak előadásában felhozni védelmünkre, ami ide megkivántatik, s mi a nyomorult ócsárlónak megcáfolására szolgál.

Magyar őseink legutóbb költöztek ide Ázsiából, hol évezredek hosszú során át azon életmódot folytatták, melyet az emberi nem legelső családjai kezdetek, t. i. a pásztorkodást s a vele járó vadászatot, mely állapotban nem fejlődhetett ki köztök az a tudomány, minek szükségképen inkább ki kellett fejlődnie oly népnél, melynek másnemű életmódja volt.

Tehát van-e annak agyában tiszta józanész, keblében igazság, ki valakit gúnyol, rágalmaz, vádol azért, mivel nem tudja azt, mit sajátos viszonyainál fogva tudnia nem lehetett. A német ócsárlók azt tanusítják, hogy épen ők legnagyobb mértékben tudatlanok, igazságtalanok.

Ami tudománykincset őseink magukkal hoztak is, azt akkor, midőn keresztény hitre tértek, első királyunk vakbuzgósa tüzzel vassal elpusztította.

Mily nyomorult, igazságtalan tehát az a német, ki minket kárhoztat csak azért, mivel ősidőbeli tudománykincsünket a középkori hit fanatizmusa elpusztította!

Ázsiából több ízben rontottak Európába miveletlen népek vad harczosai, mint például 1242-ben a tatár-mongolok, kik hazánkat érték először; itt mindent feldulva, mindent elpusztítva tértek vissza hazájokba.

Van-e azon német írónak agyában csak egy szikrája is a józanésznek, ki minket gyaláz, mert nem vagyunk még oly tudományosok mint az ő nemzete, holott tudnia lehet s kell, hogy őseinknek ujabban szerzett tudomány-kincse most a tatár-mongolok által elpusztított!

A törökkel három század folytán kellett apáinknak harczolniok, mely idő alatt legjobbaink elhulltanak, a korábbi

időben odáig fejlődött tudományunk nagy részben, újra megszünt, a művelődésben akadályozva lettünk.

Őseink karddal kezükben védbástyaúl álltak, s így Európának s a kereszténységnek oly nagy szolgálatot tettek, melyet semmiféle más nemzet nem tett. Míg hazánk földje a kiontott sok vértől párologott, addig általunk s hátunk mögött Németország biztonságban levén iskolákat emelhetett s a tudományokat fejleszthette.

Rotteck nagybecsű „Világtörténet“ című munkájában bevallja, hogy a németek a magyaroknak nagy köszönettel tartoznak, mert ezek erején, vitézségén tört meg a törökök hatalma annyira, hogy a többi nemzetekre nézve ártalmatlanná vált.

Mit bizonyítanak azon németek, kik alapos tudománnyal, magas culturával szeretnek dicsekedni, midőn a magyart ócsárolják, miveletlennek kürtölik? — bizonyítják azt, hogy irányunkban igazságtalanok, hátatlanok.

Mióta fejedelmeink a Habsburg-dynastiából vannak, azok mindig az országon kívül, németföldön laktak, s a dolgok természete szerint a nemzet főbjeit is maguk köré vonzották s mintegy észrevétlenül akaratlanul is magyar nemzetiségüknek hátat fordítottak, lassanként érzelemre s nyelvre nézve is németekké váltak. Iskolákban, hivatalokban, örvényhozásban a latin nyelv uralkodott: a magyar nyelv árván, elhagyatottan csak a tanulatlan tömeg ajkán létezett. Hozzá gondolva még, hogy a német-osztrák politika soha addig meg nem szűnt abban működni, hogy a magyart a németekkel összeolvassza, vagyis hogy a magyar nemzetiéget megsemmisítse: arról kell az elfogulatlan s józan ítélettel bíró embernek meggyőződnie, — hogy a magyar nyelvly mostoha, mondhatni kegyetlen viszonyok közt is nem hogy a nyelvek sorából le nem tűnven, de sőt oly rövid idő alatt a fejlettségnek azon magaslatára emelkedvén, melyen őstezik, — azt bizonyítja, hogy életereje, belső alkotása minden nyelveket föltumul s ezek neki oly jövőt biztosítanak, ilyenre az élő nyelvek közül egyik sem számíthat.

Ha akármely más nemzet s nyelv jutott volna oly kegyetlen viszonyok, oly mostoha körülmények közé, milyene-

ken a magyarnak kellett magát keresztül küzdenie: több mint valószínű, hogy elpusztult volna.

Késő századok, ezredek fogják ezt bizonyítani!

VIII.

A mily kétségbe ejtő nemzeti állapotunk sokak véleménye szerint: épen oly vigasztaló másrésről, — legalább rám nézve — az, hogy eddigelé inkább csak titokban s inkább csak Austriában úzték az ármányos politikát a magyar nemzet lételének lassankénti megsemmisítésére; most már nyíltan s Poroszországban hirdetik, hogy a kicsiny számból álló magyar nép fenmaradási erőködése nevetséges . . . Jelenen a „Pesti Napló“ 211. és 212. számainak tárczáiban a berlini „Magazin“-ból átvett ily című cikkben: „A nyelvnek nagyhatalmi állása“ az mondatik, hogy a megmagyarosítási kísérletek daczára az országnak két fővárosa Pest és Pozsony német maradt. Ebből aztán a cikkíró úgy okoskodik, hogy a magyar felhagyván eddigi hiú törekvésével, külön létezni akarni: legokosabban cselekszik, ha önként teszi azt minél előbb, mit utóbb kényszerűségből kellend tennie, t. i. lemondani nyelvéről, nemzetiségéről s a német culturába olvadni.

Nem tudom, annyira ismeretlenek-e állapotaink a német író előtt, vagy rosz szelleme készti felőlünk oly képtelenségeket, példa nélküli hazugságokat kürtölni a világba, melyek az említett cikkben előfordulnak.

Hiszen, az említett városok magyarosítására ez idő előtt még semmi kísérlet nem történt, hanem igen is történnek épen napjainkban, és ha az író még talán ifju és Isten életének kedvez, majd meg fogja látui: a magyarosítási — csak most kezdett munkának mily bámulandó sikere leendő csak pár évtized folytán is, daczára annak, hogy ő és hasonló törekvésű gonosz szellemű czimborái nemzetiségünk megdöntésére összeesküdtek.

Vannak emberek, kik a fölött gondolkodnak, hogy jó volna, ha az emberiség csak egy nyelven beszélne, hogy egymást mindnyájan megérthetnék. Kétségtelen, hogy e

egyrésről üdvös lenne az emberiségre, de ennek megvalósítására erőtetve törekedni esztelenség volna annál inkább, mert az egy nyelvű nagy nemzetek bizonyítják, hogy bár azon állami polgárok mindnyájan értik egymást: jólétnek nem örvendenek, egymás ellen gyakran harcolnak, egymást öldösik, pusztítják: miért? — mert az emberben a beszélő tehetségen kívül más tulajdonságok is vannak; egymáséival homlokegyenest ellenkező vágyak, érdekek, indulatok harcolnak a keblekben, mik nem engedik csupán az általi boldogulhatásukat, hogy mindnyájan ugyanazon egy nyelvet beszéljék.

Isten az ő teremtési munkájával sokféleséget alkotott, és a sokféleség fenmarad mindaddig, míg lakhelyünk e föld össze nem bomlik s rajta mi emberek is meg nem semmülünk.

A természetet épen a sokféleség teszi bámulatossá, fel-ségessé, pedig mi emberek is a természetben vagyunk. És ha egykor évezredek vagy millió év múlva az egész emberiség a nyelvek valamelyikét megtanulná is, ki merné állítani, hogy ugyanazon megtanulandott nyelv az emberiség ajkán mindenkor fog élni változatlanul?!

Sajátságos népfaj a német faj, párja alig van a nemzetek közt. Ennek írói között minden időben találtattak olyanok, kik különösen abban törték fejüket: miként boszant-hatnák leginkább a más ajku s kisebb számu szomszéd nemzeteket; s egyik főfeladatuk volt abban fáradozni, miként lehetne a más kisebb népségeket a németbe olvasztani.

Ha megtudnák mutatni, ha megtudnának bennünket arról győzni, hogy végcélunkat akkor okvetlenül elérjük, mikor németekké fogtunk átváltozni: erőködésüknek volna értelme; de mikor ők már most is oly sokan vannak s szabadságot maguknak teremteni nem birtak (pedig a szabadság minden jóra való embernek fő éltető eleme) s csak a közelebbi időkig is a fejedelmeknek egész rakását viselék nyakukon: ez e a híresztelt alapos tudományosságuknak gyümölcse?

Most szorosabban fűződve össze a különböző német, kisebb nagyobb államok, — annál fogva erősebbekké lettek;

tudományuk is nagy, — amire büszkélkednek — s mit eszközöltek? Tűzzel-vassal pusztítottak egy szomszéd népet, mely nekik nem vétett. Ti német hirlapírók ne buzgólkodjatok minket (szerintetek miveletlen) magyarokat, nyelvetekkel, culturátokkal, tudományotokkal boldogítani; majd megleszünk mi valahogy nélkületek is!

IX.

Akármelyik magyar polgárra, mint egyes emberre nézve hasznos, ha a német nyelvet tudja; vagy ha még nem tudná, ha megtanulja, mert így könnyebben boldogulhat: ez kétségtelen; de ha ez áll bármelyik magános magyarra nézve: (pedig áll) — úgy állani kell akármelyik német emberre is, hogy ha ő nálunk, hazánkban lakván, (vagy ha ügyei elintézése végett ide jó) hasznos a magyar nyelv tudása, mert akkor könnyebben boldogul!

Azonban a német nyelv tudásának hasznos volta károsá válhatik nemzeti tekintetből akkor, midőn a német nyelvet hasznossága végett minél több vagy éppen minden magyar tanulja, tudja; mert a magyarnak egyik főjellemelevén a vendégszeretet, ennek forrása pedig a jóság, jószívűség, előzékenység, — ebből származik aztán, nemzetileg véve, a hasznosságnak éppen ellenkezője, vagyis a németnyelv általános tudásának káros volta, t. i. a magyarok a hasznosságból megtanult német nyelvet előzékenységből a németek irányában tulságig használják, folytonosan gyakorolják, éppen ennél fogva a dolog természete szerint a velünk érintkező németek, kik a magyar nyelv tudásának hasznos voltát szintén elismerik, de annak szükséges voltát nem látván, nem tanulják meg, vagy más szóval, ha mi megtanuljuk a németek nyelvét, ők úgy okoskodhatnak és helyesen, hogy esztelenek volnának abban fáradni, amire szükségök nincs, mert a magyarok veszik maguknak a fáradságot, a német nyelvet megtanulni; e szokás már most annyira ment, hogy a németek követelésekép kívánják, hogy mi az ő kedvökért ezentul is tanuljunk németül.

És így elértünk azon természetellenes pontra, milyen

a világ nemzetei egyikének életében sem léteznek, t. i. miszerint a nemzet saját nyelvét elhanyagolja s idegent fogad el.

Kell-e kérdeznem, mi az oka nemzeti irodalmunk nyomorult állapotának? nem kénytelen-e minden ember, kiben a józan ítéletnek csak egy szikrája van, azt felelni: azért van irodalmunk oly nyomorúságos állapotban, mivel németek vagyunk, német nyelvet beszélünk, német irodalmat pártolunk.

Ha valamely nem német nemzetbeli ember azt kérdezné tőlünk: Ti magyarok, kik városokban laktok vagy iskolát végeztetek s magatokat mivelteknek tartjátok: miért beszéltek majd mindnyájan a német nyelvet? szebbnek ismeritek el, mint milyen saját magyar nyelveket?

Mi erre vagy nem bíránk vagy szégyenlenénk felelni, és az idegen maga felelne helyettünk körülbelül ilyenképen:

Ti magyarok elfajzott, megromlott, elkoreszosodott nemzet vagytok; ti magatok nem ismeritek fel, mennyire eredetibb, mennyire szebb a ti magyar nyelvek a német nyelvénél! Nem hálátlansági bűn-e az bennetek, hogy felséges magyar nyelveket megvetitek, nemzetiségtek árulóivá lesztek akkor, midőn idegen nyelvet ápoltok?

Polgártársak! vajha eszmélnétek, hogy valódi tudományos nyelvészek, ki a mi nyelvünket is alaposan tanulmányozta s egyéb nyelvekkel összehasonlította, úgy kell szükségképpen nyilatkoznia, mint fölebb például említettem.

A következetlenséget árulja el leginkább vagy logicátlanságot, hogy mi (értem a vagyonosabbakat) ünnepek alkalmával magyar ruhát öltünk, mert diszesebbnek tartjuk. A 60-as években fiatalok, öregek, férfiak, magyar ruhát öltünk; akkor az nem volt nehéz, kényelmetlen; nem jelölt miveletlenséget, s kik felöltötték, büszkélkedtek reá: mennyire következetlenek vagyunk, hogy azt, mit szépnek tartottunk pár év előtt, most azt rútnak tartjuk!

Mekkora nemzeti süllyedés rövid idő alatt, midőn pantalon, frakk és czilinder által akarjuk a romlott világnak mutatni, hogy mi is mivelt nép vagyunk!!

Kárpátfalvy Zoltán, Huntország vagy Honurság kormány-

zója, köszvényben szenved, a szobát nem hagyhatja el, igen háziasan van öltözve, valami köpenyféle köntösbe burkulódzva dolgozik, fejét meghűlés ellen csak valami sipkaféle fűdi, pantalon, frakkot, cylindert nem ösmer. Bölcseségének, munkáságának s hon szerelmének gyümölcseül ezeket kürtöli az okosabb világ:

Huntországban minden polgár tud írni, olvasni; nincs benne ember; ki a közjogot nem ismerné, nem tudná; nincs az országban egyetlenegy gyermek, ki iskolába nem járna; sehol nem látható koldus; a börtönök türesek; a tanítók a legkisebb falusi iskolától kezdve a felső iskolai tanítóig egyenlően jó fizetésben részesülnek; papok — mint ilyenek — nincsenek, hanem erkölcs-, erény- s moráltanítók; hivatalt (tehát papi hivatalt is) csak feleséges polgárok viselnek; egyenes adót senki sem fizet; állandó katonaság az egész országban nincs, hanem minden ifju s férfi egyszersmind katoná; ruházatuk egyszerű, olcsó s körülbelül egyforma; s ha a szükség úgy hozza magával, minden készülés nélkül a történytáskát nyakába akasztja, saját fegyverét ragadja s az ország közepén működő távirtda fölhívására pár óra alatt az egész férfilakosság fegyverfogható népe talpon áll.

Egész Huntországban soha sincs éhség, mert annyi magtár létezik államköltségen, mennyi egy évre szükséges gabonát tartalmaz; s soha sem szabad az országból csak egy mérő gabonát is addig kivinni, míg a magtárak megtöltve nincsenek; az utak minden irányban oly-jók, simák, mint a deszka; az országban csak nagy községek vannak, tehát mindenikben létezik törvényszék, annál inkább, mert minden ember tudja a polgári büntető- s egyéb törvényeket; minden polgár a törvény értelmében évenként megfizeti a tűz- és jégkár elleni csekély biztosítási díjat, tehát az állam maga téríti meg kinek-kinek a kárt; az egész országban minden községben minden ház úgy van építve, hogy könnyen vagy könnyelműen fel ne gyujtathassék s tüzet ne fogjon; tanulás fejében senki csak egy krajezárt sem fizet; a ki vagyonát oly módon tékozolja el, hogy az által másoknak rossz példát mutat, egyéb vétkesekkel együtt a javító gyarmatba vitetik, hol mindaddig marad, míg meg nem javul.

Huntországban a lakosság a maga hazai nyelvén kívül más valami idegen nyelvet nem tud, nem ismer; egyetlen egy iskola létezik az ország fővárosában, hol nyelvtanárok országos fizetés mellett három idegen nyelvet tanítanak: a francziát, angolt és németet; ki életpályáján ezen nyelvek valamelyikét hasznosnak vagy éppen szükségesnek tartja, megtanulja, de amire senki nem köteleztetik; a midőn itt a tizmilliónyi népség közt valaki nagyobb jeles munkát ad ki, melynek ára például 4 forint, van legalább három ezer vevője vagy előfizetője s így 12,000 ftja, következőleg létezésének biztos alapja.

Még sok más üdvös intézkedése van ez országnak, illetőleg Kárpátalvi kormányzónak; de a német tudósok alapos ítéleténél fogva és a mi ugynevezett mivel magyarjaink ítélete folytán is, ez ország s népe barbár, miveletlen; mert sem országló társai, sem más előkelő polgárok nem viselnek pantalon, frakkot, czilindert s mert nem tudnak németül.

X.

Nemzeti viszontagságaink, mint főlebb lehető röviden emlitém, sajátságosak, vésteljesek voltak; s annál fogva jelen helyzetünk is rendkívül veszélyes!

Valjon érzi-e, ismeri-e, tudja-e kormányunk: mily borzasztóan tátongó mélység szélére vagyunk sodorva? Vagy talán a fenyegető németismus áramlatába annyira beleélte magát, hogy föl nem tűnik neki helyzetünk irtózatossága, értem nemzeti létünket illetőleg?

Már főlebb mondám, hogy kormányunk majd, vagy annak idejében teljesíti erre nézve szent kötelességét; vagy elhanyagolja, ha a veszélyt oly nagynak nem tartja, milyennek az előttem s más száz ezrek előtt feltűnik: én elmondom, mit ily viszonyok között tenni szükségesnek látok.

A mint én látom, tapasztalom, az egész európai emberiség intézményei elkorhadtak, az ezekre rakott újabb építkezések nem lehetnek tartósak, a redves alapokat a suly összemorzsolja s halomba dől minden; nehéz volna meghatározni, a polgári intézmények rosszabbak-e vagy a vallásiak, de az

világos, hogy az európai emberiség mind állampolgárilag, mind vallásilag lehangyaltott; a mesterségesen teremtetten fénylő külszin a mindinkább rothadozó belsőt el nem fedheti: akinek szeme van arra, hogy maga szemével lásson, tudja, hogy a romladozás, felbomlás halad előre feltartóztatlanul.

Tehát csak az a kérdés, mit és hogyan lehet az összeroskadásból, mint életrevalót megmenteni, hogy a jövő emberiség egészséges magvául szolgáljon?

Tett-e Isten a múlt időkben oly csodákat, melyekről az iratokban említések vannak, nem tudom; de egész bizonyossággal tudom, hogy korunkban Isten a mi kedvünkért csodákat nem mivel, hanem mivelhetünk mi emberek magunk s különösen mivelhetünk mi magyarok, tudniillik köztünk azok, kik henye rothadásnak még nem indultak.

És mi lenne az a csoda, amit mi végbe vihetnénk? — kérdezi talán egy némely olvasó, — és mi által, minő eszközökkel mivelhetnénk mi csodát?

Ahoz semmi más nem kívántatnék, csak elszánt erős akarat.

Az európai népek közül a németnek egy része kaján szemekkel nézett és néz ma is minket magyarokat, s nem tudni miért. Vagy inkább tudni biz azt, mert ők történetileg bizonyítják, hogy vágyaik vannak arra, hogy bárcsak mi nagy lelkű, bátor, harczias magyar nép, felséges nyelvünkkel, gyönyörű nemzeti viseletünkkel együtt a Kárpátok aljáról a Tisza s Duna közti térekről eltűnnénk, hogy a szép s gazdag földet elfoglalhatnák, Németországgal tökéletesen egygyé olvaszthatnák!

E vágyuk teljesítésére irányzott törekvése a németeknek sz. István első királyunktól kezdve, nyolcz századon át, mint vörös szalag húzódik végig a magyar történeten, ha néha-néha a szalag megszakadottnak látszik is!

De mivel mi, ama német jóbarátaink kedveért innen még el nem pusztultunk, hanem „megfogyva bár, de törve nem“ itt élünk: más irányban folytatják működésüket, tudniillik czélul tűzték ki maguknak, hogy ha kedvükért innét el nem költöztünk, minden áron németekké tesznek bennün-

ket s megkezdék az e czél elérésére szükséges rohamos támadást.

De a németek, minden nagytudományosságuk daczára, rosszul ismernek; ha nekünk hizelegnének, czirógatva dicsérnének, magasztalnának, többre mehetnének, mint így ellentünk támadva.

Tudhatnák ők, hogy Mária Terézia idejében, a tulságos hizelgés részéről, de még egész udvara és más az érdekekbe vont németek részéről is, a magyarok nagyjait, főbjeit levette lábáról, németekké váltak: ellenben fiának II. Józsefnek méltatlan támadásai, igazságtalanságai a mármár egészen elnémetesedetteket álmukból egészen felrázták és magyarokká változtatták át.

A csoda, mit mivelni fogunk, abban álland, hogy a magyar épen akkor lép a nagyságra, a fenségre vivő lajtorja fokára: midőn elenyészedését a németek már-már bekövetkezőnek fenhangon harsogtatják.

Mi részünkről ezt nem tarthatjuk yalami csodának, mert jól ismerjük nemzetiségünk belső erejét, nyelvünk eredetét, fejlődését, életrevaló képességét.

Megengedem, hogy a nemzeti ruha nem oly lényeges jele életünknek, fennmaradásunknak, mint a nyelv; az európa-szerte elterjedt, közössé vált ruha mellett igaz magyarok maradhatunk: de oly időszakban, midőn a veszély, mely nemzetiségünket fenyegeti, nagyobb; s annak elhárítására hathatósabb eszközök kívántatnak, nem tagadhatni, el kell ismerni: hogy a magyar ruha egyik legfőbb eszköz, ez fegyver ellen-ségeink legyőzésére s az ellenünk intézett ármánykodások ki-játszására.

Ki nem emlékeznék arra, mily varázserő jelentkezett általa, midőn azt 1859-ben az egyetemi polgárok közül némelyek fölvtették: mint villám terjedt az el az egész országban, s a bécsi politikusok kiábrándultak, megdöbbsentek, — meggyőződtek arról, hogy a magyart jószívűségénél fogva sokra rávehetni, nemzetiségén soknemű csorbát ejthetni, de megsemmisítésére törekedni eszeveszettség. Így született meg az arra következő 1860-ban az ismert oktoberi diploma.

Annak volt némi értelme, hogy midőn magyar minis-
terium keletkezett, s a ministerek és velök az előkelőbbek
frakkot öltve, czilindert téve föl, őket az ifjuság kisebb na-
gyobb számmal követni kezdte, mert így inkább remélt vala-
mi hivatalt ; de most már a hivatalok többnyire be vannak
töltve, az ifjak közül tehát csak ritkán juthat egyik vagy
másik hivatalba, s így a nemzet új életre való ébresztésének
magasztos munkájában még buzgóbban fognak eljárni, mint
az 59-kiek, tudniillik: fölveszik a magyar ruhát amíál inkább,
mert ez ismertető jele annak, kikből még nem halt ki a
honszerelem, kik rejtenek keblökben életerőt ; ez a magyar
ruha lesz ismertető jcle : kik fognak az elnémetesedési beteg-
ség gyógyításához, ugyanis a magyar ruha lesz mintegy vá-
lasz-fal, akik ezen válaszfalon túlmaradnak, vagyis a frakk-
hoz és czilinderhez esküdve azt le nem vetik: azt tanusítand-
ják, hogy nincs bennök többé lelkierő, s a romlásnak indult
többiek által ragadtatva mennek vagy menettetnek vesze-
delmők elé, hová őket szánmunk követi.

Polgártársak! tudjunk erősen akarni ; tudjunk a gyar-
lóbbaknak buzdításul jó példát adni : s azonnal kezdődik a
németek részéről a csodálkozás vagy a csoda-műnek nyi-
tánya.

XI.

Szüntelentül, minden alkalommal sürgessük a kormányt
megtenni azt, mi a törvény értelmében jogában áll : a német
nyelvnek fővárosunkban való tovább terjedését meggátolni.

Ne beszéljünk senkivel németül, s ők fognak aztán ve-
lünk magyarul beszélni ; a kik még nem tudnak, majd előbb
megtanulnak, hogy beszélhessenek.

Ne válaszszunk senkit, sem községi, sem megyei hi-
vatalnokká, sem képviselővé, ki a magyar helyett bármi ügyei-
ben német nyelvet használ, német hirlapot járat, német
könyveket vásárol, idegen szabásu ruhát visel ; - mert aki
megveti nemzeti öltözetünket, nyelvünket : az nem lehet hú
semmihez a mi magyar ; s a ki hozzánk hűtlen : az ellenségünk,
attól nem várhatni, hogy nemzetünk, hazánk javán munkál-

kodjék; és a ki nem hazánk, nem nemzetünk érdekében dolgozik, más érdeknek szolgál; és aki más érdeknek szolgál, az nemzeti nagy ügyünk ellen árulást követ el; és ha ilyen választanánk hivatalnökká, képviselővé: nem követnének-e el magunk a magyar ügy ellen hűtlenséget, árulást?

E válságos, a germanismus áramlata által előidézett veszély idején ne azt tekintjük, hogy minő más képessége van annak, ki hivatalnoki vagy képviselői jelöltül föllép, hanem hogy az illető jelölt testestől lelkestől magyar legyen; s ezt leginkább csak az által tanusíthatja: ha nemzeti ruhát visel, ha ajkáról német nyelv nem hangzik. Igaz, hogy ha a hivataloknál, képviselőkénél erre lesz a legfőbb tekintet: más ügyekben többféle hiányok történhetnek, de a csorbákat ki lehet majd köszörsülni akkor, midőn erősödünk s fokról fokra hatalmasbodunk.

Intsük választójoggal biró polgártársainkat, hogy ne válaszszanak hivatalnokokká s képviselőkké olyanokat se, kik a szertelen divatnak, fénytűzésnek rabjai; mert az ilyenek nemhogy a hazának tudnának használni, de még önmagukat, családjaikat is tönkre teszik.

Sokféle az, mit idővel a haza fölvirágoztatására tennünk kell: de vannak nagyobb szerű tárgyak, miknek elintézéséből más számtalan kisebb dolgok önként folynak; . . . tehát hangozatosan s minél többen hangoztassuk nagy horderejű követeléseinket: ha sokan kiáltunk, sürgetünk: a szó nem lesz pusztában elhangzó kiáltás; mert az állam érdekében sürgetendett jogos követelésnek előbb-utóbb meg kell valósulnia.

Mi az a két legfőbb tárgy, minek elintézésétől sok más üdvös, áldást terjesztő intézkedés önként keletkezik, önként foly?

A vallás- és a köznevelésügy.

E kettőnek igazságosan, józanész szerinti elintézése új magyar világot teremt, olyat teremt, mit nemcsak Európa nemzetei, de a világ népei bámulandanak.

Az első, azaz a vallásügyi nagy eszmét illetőleg legyen jelszavunk: vissza kell a vallást az ő eredeti tiszta erkölcsi alapjára vinni, melyen az a kereszténység kezdetén vala; vissza kell vinni az ő egyszerűségére, mikor az a minden-

hatóimádásából és a jó cselekedetek gyakorlásából állott; minden semminemű szertartások nem léteztek; papok még nem voltak, hanem csak tanítók, kiknek a vallást, erkölcsiséget, moralitást illető minden tanítása a tizparancsolatot és az irgalmasság hét fő cselekedetét: éhezőknek ételt adni, szomjazóknak italt adni, meziteleneket ruházni, kételkedőknek jó tanácsot adni, szomorúakat vigasztalni, betegeket látogatni, halottakat temetni, tartalmazta.

Ha megkérdeznők a mi katolikus főpapjainktól azt, kit a többiek legjobbnak, legerényesebbnek tartanak; mondom ha megkérdeznők őt, hogy igaz-e, miszerint a kereszténység első századaiban nem is voltak ugynevezett lelkészek, papok, hanem csak tanítók? ő kénytelen lenne azt felelni: hogy az igaz, hogy papok csak később keletkeztek, t. i. kénytelen lenne így felelni, ha ugyan oly erényes, milyennek tartatik s ha az igazságnak csak egy szikrája van is keblében.

Az ugyan igaz, hogy katolikus főpapjaink hozzá szokván az uri, kényelmes élethez, nem örömetst térnek az ősi egyszerű vallásra vissza, és nem örömetst mondanak le azon jóságokról, melyek kezükön vannak; s káromolni, átkozni fogják azokat, kik azt javasolják, hogy egyszerű, ősi vallásra kell visszatérni, s a mostani intézkedést meg kell szüntetni; de átkozódással semmit sem árt nekünk és nem használ nekik; a katolikus főpapság jelen uralkodó állapotának szükségképen meg kell szünnie. Kiindulási pont gyanánt pedig azt kell sürgetően követelnünk, hogy a papi nötelenség törültsék el; a klastromok lakói a munkás nép közé oszlatassanak szét; fekvő javaik közoktatási célokra fordítván, mely téren maguk is mint világiak, képességök, tudományuk szerint munkálkodhatnak.

A másik nagy eszméül a közoktatást említem föl azért, mert ennek kívánatos, vagy óhajtandó természetes, czélszerű elintézéséből kel ki idővel a nemzeti nagyság, hatalom, dicsőség.

Kiáltsuk, sürgessük, követeljük, hogy minden községben létesítenének kisdodovodák a községek nagyságához mért arányos számban; állítassanak czélszerűen berendezett elemi

iskolák annyi számban, mennyi a községek népszámának megfelelően.

Mind a kisdedovók, mind a népoktatók kellő, méltányos fizetése kikerül azon javak jövedelmeiből, miket a zárdák eltöröltetésével az állam vesz birtokába s miket a világi főpapság kezéről fokenként szintén átvesz.

Figyelmeztessük a községeket arra, hogy oly papot vagy lelkészt maguk között ne tőrjenek, ki a pápa csalhatatlansági dogmáját elfogadta és a hiveknek hirdetni akarja. Mert hiszen természetes dolog, hogy ha a község fizeti papját: jogában áll oly papot nem tartani, ki a nép hitével ellenkezőt tanít.

A katolikus főpapság minket, kik ezt sürgetjük, vallástalanoknak, istentagadóknak fog hirdetni; de a tudományos emberek épen tudományuknál fogva nem hiszik, a kevésbé tanult nagy sokaság pedig józan értelménél fogva nem hiheti: hogy mi istentelenséget követnénk el; hogy vallástalanok volnánk, midőn azt követeljük, hogy legyen vallásunk oly tiszta, egyszerű, milyenné azt Krisztus, az isteni nagymester lenni ohajtá: hogy szeressük a mindenható Istent egész lelkünkben, felebarátainkat pedig mint önmagunkat. Kívánhatott a Krisztus ennél többet, mint mi ebben foglaltatik?

Ki a főpapak, akár az alsóbbrendű papok közül ellentünk leghangosabban szórja az átkokat: épen az tanusítja, hogy az ő szívében és lelkében nincsen vallásosság; mert aki felebarátját szereti: nem átkozza, nem vádolja azt, hanem bevallja, hogy a valódi erkölcstanítónak (lelkésznek, papnak) nem gazdagságra, nagy birtokokra van szüksége: hanem erkölcsileg jó cselekedetekben kell gazdagnak lennie, a hiveket morális jó példájával kell a jóra buzdítani.

Sürgessük, követeljük, hogy a fővárosban legyen egyszerű egyetem, hogy ifjaink ne legyenek kénytelenek más országok iskoláiba menni; hogy ne hozzák magukkal s magukban még ők is haza a germanismust vagy akár mi más idegen elemet; — kiáltsuk, lehető hangosan követeljük kormányunktól, a törvényhozástól, hogy teremtsenek Budapesten egyszerű egyetemet, hogy az idegen országok ifjai itt tanulhatni dicsőségeknek tarthassák, és az alkalommal tanulmány

UDRÁNSZKY SÁNDOR

magyar nyelvet s eredetét, fejlődését, alkotását: meggyőződ-
hessenek arról, hogy a magyarnyelv minden más nyelvnek
legősibb forrása

A mint azok, miket mi sürgetünk, fokonként életbe lép-
nek, az eszmék valósággá érlelődnek: kel, nő ki s támad a
csoda, hogy a magyar nyelv s a nemzet nemhogy a németbe
olvadna be, desőt szellemerejével más népeken kívül, a néme-
tek közül is sokakat fog részére hódítani; mert a magyar
nyelvnek isteni alkotása varázshatalommal bír, mihelyt mi
magyarok magunk ahhoz hűtelenek lenni megszününk, és
szentül fogadjuk, erős akarattal magunkban fölteszszük, hogy
más vagy idegen nyelvet nem beszélünk.

Ti polgártársak! kik a világhírű csoda megteremtéséhez
erős akarattal járultok: ti lesztek a jövő történelem lapjaira
följegyezve mint olyanok, kiknek dicsősége minden más ha-
landónak dicsfényét meghomályosítja; mert gondolhatni-e na-
gyobb dicsőséget, mint azoké leend, kik hazánkból a német
ragályos elemet kiszorítva, magyar nyelvünket, azt a nyelvet,
melyet még saját testvéreink ezrei is megvetettek, ama polczra
emelik, dicsfényét minden irányban kisugároztatják?

Főlebb már meg van jegyezve, hogy ne türjük vérünk
meggyaláztatását; mindenki pedig, ki a maga magyar nyelve
helyett németet használ, gyalázza vérét: vagyis a magyart;
az ilyen háládatlannak, hitszegőnek, nemzetiség árulóknak bün-
tetése részünkről megvetés legyen; s hazafiui kötelességünk-
nek tartzuk az olyanra, ki magyar létére magyarral németül
beszél, ujjal mutatni, mondván: Ez is egyike a nemzetáru-
lóknak!

Némely bűnöket kizárólag csak a bíróság büntet; de
vannak bűnök, miket büntetni minden polgárnak jogában; de
sőt kötelességében áll. Ilyen főkép a nemzetárulási bűn, a
haza iránti bűn, a haza iránti szent kötelesség mulasztásá-
nak bűne.

Ezen bűnök a büntető törvénykönyvekbe nincsenek ig-
tatva azért, mivel alig volt képzeltető, hogy megtörténjenek!

E bűnöket büntető bíró keblünkbe van helyezve; s ha
kiáltását el nem fojtjuk, de a bűnösökre mindannyiszor alkal-
mazzuk, mondván: Te nem vagy méltó arra, hogy hazánk zsir-

ját széd: téged mint ártalmas gyomot megvettünk, köreinkből kizárunk; ekkép nyilvánítván ítéletünket, a nemzetárlási bűn mindinkább kevesbedik, míg végre közültünk kivész. S vajha veszne minélelőbb!!

XII.

A nagy világon a mi magyar állapotaink példanélküliek; tudniillik: mi annyira a német igája alá görbedtünk, hogy nem csak egyes vagy magános polgárok kérdezzük magunktól: lehet-e, szabad-e, hazánk, Magyarországunk fővárosát Budapestet illetőleg úgy intézkednünk, mint azt nemzetéletünk megkívánja? — De még az ország kormánya is a teendők iránt habozik, mintegy kérdezni látszik: nem haragudnának-e meg a budapesti németajku polgárok, ha a magyar nyelv tekintetéből úgy járnánk el, mint eunek érdekei követelik? s valljon, mit mondanának Osztrákország államférfiai, publicistái, ha azt tennék; mit mondana a tulajdonképi Porosznémország, ha úgy tennénk, mint minden más ország tesz?

Végszóképen összegezem rövid s lényeges tartalmát annak, mit eddig elmondottam.

Ne legyünk két nyelvű, azaz német-magyar ajku nép, hanem legyünk tisztán magyarok. Mind a fővárosban, mind pedig az egész országban; mindennemű vállalkozásnál, mint a nyilvános életben az eddig használatban volt német nyelv helyett csak a magyar, egységes politikai nyelv használtassék.

Ez óhajtást minden értelmes polgár, még azon gyarló, félénk polgártársak is óhajtják, kik ebbeli vágyukat nyíltan kimondani nem bátorzkodnak; de óhajtják ezt maguk a németajku polgárok is, mert érzik, meg vannak arról győződve, hogy míg ily kétlakiak (amphibiumok) vagyunk; míg a németismus beszorkánynyomása alól magunkat teljesen föl nem szabadítjuk: Magyarhon a magas polczra, melyre hivatva van, nem emelkedhetik. —

Az állam közérdekeit nem veszem tekintetbe, mik határozatosan követelik, hogy a német nyelv nyügeit rázzuk le, hanem más három nemzetiségi érveléssel igyekszem megmu-

tatni, hogy a németnyelv jogtalanul s apáink elnézéséből, mondhatnám: vétkes hanyagságából használtatik, hol használtatnia nem volna szabad.

Midőn őseink e hazát elfoglalva, lakóit meghódították: nem voltak itt németek; hanem később, részint önként, részint fejedelmek által meghivatva költöztek be, hogy a soknemű harcok, pusztítások alatt az ekkép néptelenné vált egy és más helyet újra benépesítsék.

És melyik magyar királynak jutott volna eszébe az általa behítt németeket arra ösztönözni, szabadalmazni, hogy itt — új hazájokban — Magyarországon csak a magukkal hozott német nyelvet használják a magyarok nyelve helyett?

És ha tette volna is ezt valamelyik magyar király, s felmutathatna is valamelyik németajku község ily szabadalmat, miszerint ő nem tartozik, nem köteles a magyar nyelvet használni: volt-e, lehet-e akármelyik királynak joga arra, hogy a a jövődett nemzedékek ügyei iránt önkéntesen intézkedjék; föltehetnék-e a nemzetnek elhalt királyai valamelyikéről azt, hogy ily képtelenséget akarhatott volna? És ha valamelyik király ily bolondságot elkövetett volna is: bármelyik németajku község nem fogta volna-e az intézkedést félrevetni, midőn saját érdeke, haszna diktálja neki: hogy ha boldogulni óhajt, nem szigetelheti el magát külön német nyelvével, hanem a magyar nyelvet el kell sajátítania s a nemzetbe kell olvadnia.

Az én meggyőződéseim szerint a törvény jobbat, derekabbat nem tehet, mint ha kimondja, elrendeli: hogy hazánk fővárosában nyilvánosan csak a magyar nyelv használtatik; mindennemű ügyviteli könyvek csak magyar nyelven érvényesek; semmi nemű hirdetés, rendelet német nyelven ki nem adathatik.

A kormánynak erre vonatkozó kérdésére, hogy mit mondanának a németek, — értem az osztrák németek, — ha ezt tenné, felelem: azt mondanák: a magyar észre jött, gyámságunk alul magát fölmenté; magában bizik; saját lábán kezd járni: ránk nézve az ámitás ideje lejárt; — felelem továbbá: hogy fővárosunk népéuek nagy része, — a nem gondolkodó, csak gépileg mozgó nagy része, e változást észre sem veszi;

egy kis rész pedig pár nap rezeniroz, aztán elhallgat, mintha semmi sem történt volna.

Nem találni országot, melyben más, oda telepedett s a nemzetitől különböző ajku gyarmatok magoknak valami elkülönözött állást követelnének, hogy ők nem akarnának a nemzettestbe olvadni, csak a németfaj teszi ezt nálunk is, — másutt is.

Miért teszik ezt nálunk; miért ragaszkodnak makacsul németiségükhez? azért, mert Austriából, s most már a nagy-Németországból is ekkép biztatják: ne engedjete; maradjatok mind halálig németek annál is inkább, mert már a magyarok maguk is kezdenek németekké átváltozni, s az egész Magyarországot a mi nagy német hazánkkal nemsokára egygyé olvad.

Ha Austriából ilyféle biztatásokkal a hazánkbeli németeket nem ámitották volna; és ha saját magyar testvéreink ezrei elnémetesedve, elkorcsulva a köztünk lakó németeknek rossz példát nem adtak volna: ma már nem volnának köztünk németek.

Vajha ne tétovázna, de erélyesen lépne föl kormányunk és rendelné el, hogy mindenütt, hol az idegen német nyelv nemzeti létünk rovására jogtalanul használtatott, csak a magyar nyelv, az ország nevének nyelve használtassék.

S ha a kormánynak abbéli aggodalmára, hogy mit mondanak a németek, ha ezt teszi, ismét felelem: a németek azt mondják: a magyar fölébredt, ne ingereljük tovább jogtalanul; a magyar nem tűri tovább a méltatlankodást s igaztalanságot, melylyel iránta majd mindig viseltettünk; a magyar (aristocratiájának korcsosodása mellett is) erős, alvó oroszlán. És a komoly, jézanul ítélő német még azt is fogja mondani: ne tegyük a magyart ellenségünké; van nekünk különben is egy óriás ellenségünk: a franczia, kivel mi ugy bántunk, mint mívelt nép más mívelt néppel még nem bánt soha; e nép megujul, s erősebb leend mint volt valaha; és a mit ellene vétettünk, nem feledi el soha, s csak kedvező alkalomra vár; és ha a magyart is még tovább magunk ellen izgatjuk, törekvésünknek keserü levét ihatjuk meg. Így szólhat a német.

A gondviselés megpróbáltatásunk végett súlyos csapásokat mért ránk, miknél fogva a történetben páratlan viszonyok

közé jutánk; s azok menteni fogják kormányunkat, ha nemzetiségünk érdekében a germanismus terjedésének meggátolására szokatlanul szigoruan jár el. Erélytelenségét (ha az tovább is tart) a németek nem ovatosságnak, hanem gyáva-ságnak fogják keresztelni; mit némelyek a németek iránti lo-vagiasságnak neveznek, miszerint eltűrjük azok gyengéit, megbocsátjuk vétkeiket: azt mások — pedig sokkal többen — szolgáliságnak mondják. És nincs-e igazuk?

Legvégre mondom, ha magyar nyelvünket Európa népei úgy ismernék, a mint nem ismerik: azt fognák nyilvánítani: hogy ha minden más kisebb számu nemzetnek nyelve elenyé-szik is, a magyar nyelvet a tudományok érdekében meg kell az enyészettől mentenünk.

Kiáltsuk tehát kormányunknak, hogy szilárd, erős aka-rattal, merész kézzel intézkedjék fővárosunk megmagyarosi-tására; adja ki jogszeru parancsait arra nézve, hogy mindaz, a mi a családok tüzhelyein kívül nyilvánosság elé kerül, magyar legyen, s mindaz törültessék el, mi arra emlékeztethetne, hogy Buda-Pest németváros volt.

De kormányunk ismét azt kérdehetné magában: Szent Isten! mit mondana Németország; mit egész Európa, ha így cselekedném? Nehány lóhortos szeleburdi német hirdapírón kívül az egész európai okos világ kénytelen vallani: hogy jog-szerűbb, ha Magyarország — az ezredéves alkotmányos ország — megmarad magyarnak, mint ha mesterséges, erőszakos módon németté változtatik át. — És mégis, midőn II. József egy tollvonással németté változtatta az ország nyelvét; s midőn később Bach kormánya szintén németté változtatta át Magyaror-szágot: mit mondott rá Európa? Semmit! Pedig az mindkét eset-ben jogtalan eljárás volt. Hát nem nézn-e, nem hallgatná-e el Európa szintén s még inkább némán a jogos és törvényes in-tézkedést, t. i. ha kormányunk elrendeli, hogy Magyaror-szág fő városában csak magyar nyelv használ-tassék mindenben, mi nyilvánosság elé kerül.

Ha megengedem is, hogy kormányunk nemzeties és me-rész intézkedését nem követné néma hallgatás, hanem a né-met journalisták sikoltoznának, pokoli zajt üténének: de bizo-nyos, hogy a komoly, mélyebb tudományu és igazságos férfiak

ha nem is Austriában, de Németországban helyeslőleg szólának fel.

És én arról tökéletesen meg vagyok győződve, hogy mind más nemzetbeli, mind pedig német részről való elfogulatlan férfiak abbéli nézetét, véleményét, ítéletét összefoglalva, az körülbelül ilyenén szavakban nyerne kifejezést :

„Minden ország kormánya teljesen jogával él, midőn azt rendeli el, mit a nemzetre nézve üdvösnek tart: így Magyarország kormánya is, midőn látja, hogy a németismus a nemzet ártalmára szolgál, — vagy ha neki egy részről használ is, de más részről mégis többet árt, jelesen pedig a magyarnak nemzeti létét fenyegeti: természetes jogával él, midőn az idegen német nyelv terjedésének meggátlására mindenben a magyar nyelv használatát rendeli el.

Mi külföldiek az előítéletektől menten, elfogulatlanul ítélve, kénytelenek vagyunk elismerni, hogy a magyar (minden hibái mellett) igen kitűnő, derék, nagylelkű, bátor nemzet; a magyar, osztrák szomszédai részéről, majd negyedfél század folytán sok méltatlanságot, igaztalanságot eltűrt, és midőn annak megtorlására a legutóbbi időben Kőniggrätznél a lehető legkedvezőbb alkalom kínálkozott, még sem akará azt fölhasználni, hanem páratlan loyaltásból mindent megbocsátott, s a fejedelmi dynastiának segélyére s a birodalom más népének szabadsága eszközlésére is készséggel ajánlkozott: ezt semmi más nép nem, csak a magyar tehette. E példátlan nagylelkűsége előtt kalapot kell emelnünk.

Ha a magyarnak az utóbbi századok folyamában alakult viszonyain végigtekintünk, tudjuk, hogy bár mindenben, de kivált a hadügyben hátra maradt: és mégis kis száma készületlensége mellett is oly szabadságharczot vívott, oly győzelmeket aratott, miknek a történetben párjuk nincs. E hadjáratban a magyar oly erőt fejtett ki, mi csodával határos . . .

Ha a magyarok erélyesen követelik, ami őket a 67-iki egyezmény értelmében és a paritás elve szerint jogosan megilleti, s ki is vivják, ha a honvédügyet kifejtik, mire, látni való, nagy súlyt fektetnek; ha iskoláikat akkép szervezik, hogy azokban az ifju nemzedék kora fiatalságától kezdve hadügyekben, fegyverforgatásban gyakoroltatik, pedig erre a kezdet

már meg van téve; ha az e célra emelt hadiskolájokat, az ugynevezett Ludoviceumot megnyitják, pedig kormányuk ebben erélyesen működik; s így a seregben jól képzett tisztán magyar katona tisztek leendenek: haderejük rettenetessé válhatik csak magában is, hátha még a majdan megerősülő francziákkal szövetkezve képzeljük.

Mi eszeveszettségnek tartjuk német journalistáink részéről a magyarok elleni méltatlankodást.“

Csodálatos, hogy kormányunk a nemzeti sülyedés s germanismus terjedése miatt annyi feljajdulásra meg nem indul.

Még a gyöngébb nőnem jobbainak keblét is fájdalmas érzés tölti el e miatt, s várják, hogy a kormány erős akarattal, bátor kezdeményezéssel lép végre fel, s merész kézzel ragad mentő eszközöket Magyarhon fővárosának magyarosítására; várják, hogy e chaosba öntsön magyar világosságot; várják, hogy a sajtónak dudvaként burjánzó mételyes német termékeit gyökerestől kigyomláltatja, s abeköltözött hálátlan és szemtelen német firkászokat az ország határain kívül kitolonczoztatja. Igen, követelve várják, hogy a magyar kormány Magyarhonban, jogával élni tudó gazda leend, s a botránykozató német plakátok s más német feliratok ezreit az utcákról el fogja tüntetni!

XIII.

Midőn a közösügy megállapítatott, e szó: paritas, igen gyakran emlegettetik, nem különben kormányunkra vonatkozólag minden felől viszhangzott e szó is: független magyar ministerium; azóta „paritas“ és „független“ szók nem hangzanak, csak elvétve lebbenek le malcontentus ajkairól.

Miért nem hangzanak mai nap e szók? Azért legfőképp, mivel az alsó elemi s a polgári iskolákra nézve törvény hozatott, melynek szakaszaiban a német nyelv kötelezett tantárgyul van kijelölve (mikép már fentebb említve volt) vagyis a német nyelvet tanulnunk parancsoltatik, mert minden törvény parancs.

Polgártársaink közül százan meg ezren kiáltották: el vagyunk árulva; a „paritas“ és „független“ szók csak ámi-

tásunkra szolgáltak, most már a törvény parancsolja, hogy németül kell tanulnunk s annak értelmében lassanként németekké kell lennünk.

Nem úgy polgártársak, azért nem vagyunk elárulva, elveszve, mivel németül tanulnunk parancsoltatik; magunk közvetve törvényhozásunk által parancsoltuk ezt magunknak és pedig azért, mert jónak, szükségesnek láttuk; ha előbbutóbb az ellenkezőről fogunk meggyőződni, birunk magunkon segíteni, hogy a német nyelvnek kötelezett tantárgyul való tanítása nekünk, nemzeti életünket tekintve, nemcsak nem hasznos, de sőt nagyon is káros, ekkor e törvényt épen azon jogunknál fogva eltöröljük, amely jognál fogva alkottuk.

Igaz, hogy mióta az osztrák-németek szomszédságában lakunk, soha sem hoztunk törvényt arra, hogy a német nyelvet tanulnunk kell; és mégis úgy elterjedt nálunk, mintha csak második saját nyelvünk volna; a törvényhozásnak ez most sajátságos kísérlete; én részemről nem tudom, mit akar a törvényhozás e kísérlet által elérni, azt-e, hogy a német nyelv nagyobb mérvben, gyorsabban terjedjen mint eddig; vagy azt hívé, hogy nemzeti fennmaradásunk szempontjából ítélve ez igazságtalan törvény ellenhatást szül, s a németizmus terjedhetése elé hatalmas gátokat emel? mert az élet számtalanszor adta annak tanuságát, hogy azt, mit ránk erőszakoltak, mit igazságtalanul parancsoltak, emberi, gyarló természetünkönél fogva azért sem tettük, vagy ellenkezőt tettünk; és ha mégis arra kényszerítve valánk, úgy tettük ugyan, de nem volt benne köszönet.

Én részemről bűnnek tartanám azt fogni a kormányra, azt tenni föl a törvényhozásról, hogy a német nyelv kényszerítő tanítása által rosszat akarnának a hazának: azonban én úgy vagyok meggyőződve, hogy a német nyelv tanitása s a germanizmusnak ez által is terjesztése nemzeti létünkre nézve káros és veszélyes, tehát józan ítéletemnél fogva a kormánynak s törvényhozásnak amaz intézkedését szükségképen nagy hibának, nagy tévedésnek kell neveznem. A hazára nézve az eredmény mindegy, akár tévedésből akár rossz szándékból eredt legyen.

En e szakaszban be akarom bizonyítani azon erős meggyőződésből folyó állításom igazságát, miszerint a német nyelv kötelezett tantárgyképen való tanítása, nemzeti létünket illetőleg, káros, veszedelmes.

Állításom végre ki fog tűnni, oly világosan kell kitűnnie, mint kétszer kettő négy: hogy ez intézkedés csak tévedésből vagy készakarva történt-e?

Föltételesen itt csak röviden bocsátom előre, hogy ha ez csakugyan tévedés: akkora tévedés, mekkorát kormány s törvényhozás soha sem tévedt; — ha pedig ez nem tévedésből hanem számításból történt, arra czélozva, hogy akkép a magyar nemzet gyorsabban, biztosabban váljék németté: s akkor ez oly gonoszság, oly nemű irtózatos bűn volna, melyet kormány és törvényhozás, mióta nemzetek léteznek, el nem követtek soha. De mint mondtam, ez alább fog kiderülni.

A kettős, magyar-osztrák birodalom másik felében, Austriában, nem rendeli törvény, hogy (a paritás elve szerint) bizonyos iskolákban a magyar nyelv taníttassék, t. i. ugyanazon iskolai osztályokban, melyekben nálunk a német nyelv tanulása parancsoltatik.

Ha kölcsönösségből, szoros igazság szerint történnék Austriában épen ugy mint Magyarországon: senkinek nem lehetne ellene alapos kifogása.

Ugyanis: a közösügyeket intéző egyének szoros igazság szerint nem járhatnak el dolgaikban, ha csak mind a két államnak politikai vagy törvényes közös nyelvét nem tudják; ha a közösügy hivatalos nyelve egyedül német: igazságtalanság történik a másik fél, a magyar állam iránt; ha pedig a közösügy nyelve magyar: igazságtalanság történik az osztrák állam iránt; mind a két fél (magyar és osztrák) csak akkor lehet kielégítve, ha az ügyeket vezető férfiak mindkét nyelvet birják, s annálfogva vagy két nyelven vitetnek az ügyek, vagy pedig egyik esztendőben magyarul, másikban németül, de ha a németek (bizonyos iskolai osztályokban) nem köteleztetnek kölcsönösségből magyarul tanulni: a dolgoknak csak németül kell vezetgetniök. De ekkor a magyar alája van a németnek rendelve. És van-e oly férfiú, ki azt birná állítani, hogy az a magyar nemzetre nézve hasznos, ha ő a németnek

alája van rendelve. E szerint, ha az ügyeket németek intézik, nem mondhatja-e akármelyik magyar ember, hogy az osztrák alá süllyedt, mert neki németek s német nyelven parancsolnak. Világos, kézzel fogható tehát, hogy ha az osztrákok nem tanítják s nem tanulják kölcsönösen a magyar nyelvet, s mi pedig az ő nyelvüket tanuljuk: idő folytán azt mi magyarok megszokjuk úgy, hogy természetesnek fogjuk találni, ha Austriába olvadtunk. De akiben csak egy cseppje van még a magyar vérnek, akarhatja-e ezt?

Vagyis: aki mint magyar akar élni és halni, magunkra nézve hasznosnak tarthatja-e a német nyelv tanítását, minek előbbi vagy későbbi gyümölcse okvetetlen az, hogy németekké változunk át.

Másodszor: még mi következik reánk nézve abból, ha iskoláinkban a német nyelvet kell tanulnunk? Ebből minden következik, csak jó nem, vagyis csak az nem, mit magyarokul ohajtanunk lehet és kell.

Ugyanis, miért kell a német nyelvet tanítani, illetőleg tanulni? ok nélkül nem, az bizonyos; tudniillik: elszámálják azt, hogy a német nyelv gazdag, mivel, e nyelven sok tudományos munka van írva, a németek száma igen nagy, egész Európában mindenfelé találunk németeket, tehát e nyelv tudásával nagy földet bejárhatni, és még sok más hasznát is el tudja az számlálni, ki a német nyelv előnyeit kintüntetni akarja.

A magyar ifjuság s pedig mindkét nemű ifjuság az ekkép magasztalt nyelvet megkedveli, egészen elsajátítja, — s a mások magasztalásához még a maga okoskodását is fűzi, mondván: ha én a német nyelv által mindazt elérhetem, mit elérni ohajtok, a mi nekem hasznos vagy épen még szükséges is, miért törjem, zúzzam magam még avval is, hogy a magyar nyelvet tanulmányozzam; a németek igen sokan levén, bármely könyvet nagy mennyiségben kell nyomtatni, tehát olcsóbban adhatni; s ha én német könyveket olcsóbban vehetek, miért vennék magyar könyveket drága pénzen?

És mikor én e ponthoz eljutottam, akkor szives olvasóm eljutott azon meggyőződésre, hogy a német nyelvnek és irodalomnak fölöttünk való uralkodása meg van alapítva, és azzal együtt a magyar nyelvnek és irodalomnak megsemmisülése

ki van mondva. Próbálja meg akárki, hogy ha a német-nyelv általánosan s folyvást tanítatik, tudja-e annak más eredményét, gyümölcsét kiokoskodni, mint azt, hogy a mily mértékben terjed a németismus hazánkban, azon mértékben szorítatik háttérbe a magyarság, míg utóbb végkép kiszorítatik.

A német nyelvnek tanítása bizonyos viszonyok közt, bizonyos más népeknél nem lenne azon országra, népre nézve káros vagy veszélyes. Például: ha Angolhonban bármi okból elhatároznák, hogy ott a francia nyelv kötelezett tantárgy legyen, vagy megfordítva, Francziországban rendelnék azt el az angol nyelvre nézve: sem egyik, sem másik országban nem tarthatnának attól, hogy az iskolákba bevett idegen nyelv a nemzetnek valamiképen kárára válhatnék; de nálunk egészen más viszonyok vannak; nálunk nem irigylendő viszonyainknál fogva az előítéletekből fejlett nemzeti betegség tulajdonkép elnémetesedési betegség erőt vett rajtunk, hol a magyar ember tudtán kívül is német hangokra nyitja meg ajkait: itt a német nyelvnek tanítása a magyar nemzetnek életébe kerül.

De harmadszor, a német nyelvnek tanítása még azért is káros nemzetileg nézve, mert a hazánkbeli nemzetiségek látva, hogy maga a kormány s a törvényhozás rendeli el, hogy a német nyelv országszerte tanítassék: ők is, a nemzetiségek, a német nyelvet tanulják inkább, mint a magyart, mely összekötő kapocsul szolgáljon. Ugyanis alig van a hazában ember, — bármily ajku legyen, — ki nem óhajtáná, hogy legyen egy közös nyelv, melyet mindenki ért, melyen mindenki beszél, minthogy a sokféle nyelvet mindnyájan meg nem tanulhatjuk; de egy valamely nyelvet rövid idő alatt mindnyájan könnyebben megtanulhatunk.

Azonban, hogy a közös egységes nyelv a német nyelv legyen: sem román, sem szláv ajku polgártársainknak még csak álmukban sem lehetne óhajtaniok, ha maga a törvényhozás nem parancsolná, hogy a német nyelv országszerte, mint szükséges kötelezett tantárgy adassék elő.

Hiszen még a legtulsóbb pán-szláv és román se óhajtja, hogy hazánkban a német terjedjen el annyira, miszerint ez váljék összekötő országos nyelvvé, mert ismeri a német pro-

pagandák törekvéseit, s megvan arról győződve, hogy nyelveket inkább a germanismus temeti el, mintsem a magyarság; hiszen világos példa előttünk, hogy a német elem, ha ellene erős gátak nem emeltek, a magyar nemzet létét is megsemmisíti, annál inkább a román és szláv nemzetiségét.

Nem látja-e minden elfogulatlan ember, hogy a német nyelvnek kötelezett tantárgyképen való tanítása hazánkra nézve inkább ártalmas, mint hasznos?

Hazánkon kívül nincs állam, hol a németnyelv, mint kötelezett tantárgy fordulna elő; pedig ha a német nyelvben rejlenék az a haszon, mit megtanulásából a mi magyar törvényhozásunk a hazára háramlani hisz: akkor e nyelvet más államokban is, mint kötelezett tanulmányt vennék föl a tantárgyak sorába; mert meg lehetünk arról győződve, hogy más nemzetek minket megelőznének azon haszonnak kiaknázásában, mi a német nyelv tudásában, használatában rejlenék. Ha tehát a magyar törvényhozás oly tantárgyat parancsol tanulni, melyből más népek hasznot meríteni nem sietnek, mert abban hasznot rejleni nem látnak, mi abban nincs is, — csak a magyar törvényhozás homályos szemeivel lát, vagy vél láthatni.

Ez az országnak károkat okoz, mert a tanuló ifjúság idejének egy részét elrabolja.

Negyedszer: erkölcsi tekintetben még nagyobb kár háromlik nemzetünkre a német nyelvnek tanításából; ugyanis: mit mond a törvényhozás, mit jelent az által, midőn a német nyelvet erőszakolja ránk: azt akarja velünk elismertetni, hogy bennünk magyarokban nincs meg a képesség tudományt önmagukból kifejteni, meríteni; hogy magunkra hagyva eredetileg tudományt teremteni nem bírunk, hanem csak a német könyvekből kölcsönözhetünk némi tudományt.

Hát ily nyomorultnak tart minket a mi saját magyar törvényhozásunk?

A mi törvényhozóink nagy része kelleténél többet foglalkozik idegen, német, angol, francia nyelvekkel; s ha nem ismerik is magyar nyelvünk természetét, csodálandó alkotását, logikai következetességét: annyit észre kellett volna mégis

venniök, hogy azok a magyarral semmi tekintetben nem mérkőzhetnek.

A kormány és törvényhozásunk amaz intézkedésében, miszerint a német nyelvet szükségesnek látja, eme vallomás rejlik: ami magyar nyelvünk alkalmatlan arra, hogy általa (a német nyelv segélye nélkül) tudományos, mívelt nemzetté lehessünk. Köszönjétek ezt meg törvényhozóinknak, adjatok nekik hálát azért, mivel belőletek az önbizalmat kiirtani törekszenek!

Ne támadott volna meg csak 1848/9-ben oly példanélküli jogtalansággal egyszerre annyi ellenség; ne találtatott volna csak saját fiaink közt annyi áruló; csatlakoztak volna csak szabadsági szent ügyünkhöz aristokratáink is tömegesen, mint hazafiúi kötelességük sikertelenül parancsolta, s ezek következtében ne történt volna csak a világoosi fegyverletétel: már látnák, mint képes a magyar emelkedni német nyelv tudása nélkül; s látnák, mivé fejlődhetik a tudomány, mivelődés magyar nyelvünkben a német nyelv tudása nélkül.

Vége ötödször, tán nem is szükséges mutogatnom, mily káros hatása van annak, ha az ifjúságot kötelezik arra, amihez kedve nincs, s ne azt tanulja, amire magában hajlandóságot érez; vagy hogy olyan dolgok tanulására csak akkor fogják, mikor már végkép kedvét vesztette, a tudományt megúnta.

Nem tartja-e a még többnyire éretlen, értelmileg fejlődetlen ifjúság, kinek kebléből a hazafiság ki nem szikkadt, nem tartja-e — kérdem — károsnak azt, hogy a német nyelv tanulására erőszakoltatik, mihez kedve nincs?

És miért tartja az ifjúság a német nyelv tanulását terhesnek, károsnak, miért nem fogadja lelkesedéssel? Azért, mert tudja, hogy a német nyelvnek köszönhetjük, hogy önálló, független nemzet nem vagyunk; azért, mert tudja, hogy ha gazdagaink németekké válva el nem korcsosodtak volna, a nemzetek sorában ma, mint nagy jelentésű nép, döntő befolyással szerepelelnék.

Midőn azt látjuk, tapasztaljuk, hogy kisebb országokban sem tanítják a németnyelvet kötelezett tantárgyul, vagy mint olyat, mitől mivelődhetésüket, boldogúlhatásukat föltételeznék: szé-

gyenkedve kell elismernünk, hogy egyedül mi magyarok sülyedtünk oly mélyre, miszerint létezésünk egyedül a német nyelv tudásától tételeztetik föl.

Igy van-e ez? Irtózatossá képtelenség volna ezt hinni; ilyet csak a mi kormányunk képes hinni; vagy tulajdonkép ő sem hiszi, hanem tévedésből történt azon, a német nyelv tanítását illető intézkedés.

Alig lehet valami természetesebb, józan észszerűbb a nyelvek tanítására nézve, mint az, hogy az ifjúságnak tetszésére hagyassék: akar-e valamely idegen nyelvet tanulni akár a kihalt régiekből, akár az újabbkori élő nyelvekből.

És ha némelyekre nézve múlhatlanul szükséggé vált volna az, hogy mindenik tanuljon valamely idegen nyelvet a létező nyelvek, értem a főnyelvek (olasz, francia, angol) közül: bármelyikét tanulnók, egyik sem válnék reánk nézve veszedelmessé; de a német nyelv, mely ragályos betegséggé támadta meg a nemzettestnek különböző részeit, létünket fenyegeti: és nincs kétség benne, hogy a népek sorából kitörölné, ha tovább terjedését meg nem akadályoznók s ha fajunkat a betegségtől lehető leghathatósabb eszközök, gyógyszer alkalmazása által ki nem gyógyítók. Mióta terjed a németizmus fővárosunkban oly rakoncátlanul, mint áramlatában szemlélhetjük? Azóta, hogy törvényhozásunk kimondá, miszerint a német nyelv kötelezett tantárgy; e nyelv sehol, széles e világon nem levén kötelezett tantárgy, csak a német földön és Magyarországon: nem természetesen következik-e, hogy e szerint a német a mi hazánkat is már az ő hazájához tartozónak hiszi; lehetséges volna-e másképp úgy gazdálkodnia már itt, amiként a németet itt gazdálkodni látjuk? Ezeknél fogva intézkedni kell, hogy a németnyelv ne legyen kötelezett tantárgy.

XIV.

A kormány sok milliót kért a főváros szépítésére; s a törvényhozás megszavazta, megadta azon természetes remény fejében, hogy a főváros nem a németek számára nagyszerűsítetik, hanem hogy a magyar hazának leendő, magyar fővárosa.

Miféle világos bizonyítékát adta a kormány eddig annak, hogy a főváros magyarosítását tűzte ki egyik legfőbb céljául?

A kormány előtt két út van, egyikén a nemzetet dicsőségre vezetheti, a másikon veszedelembé döntheti. — Ha célul tűzte ki a nemzeti függetlenséget nemcsak fenntartani, de emelni is, (mi a 67-iki egyezmény szerint is tökéletesen létesíthető) a főváros mindinkább elnémetesedését meggátolni céljául kell kitűznie, és ekkor bizonyítandja, hogy a jobb utat választá, mely dicsőségre vezet.

Ha pedig ellenkezőleg cselekszik, vagyis inkább a germanismus elfojtására semmit nem cselekszik, következőleg az ország a főváros példája szerint elnémetesedik: irtózatossá felelőséget vesz magára. Ugyanis: minden józan ember, tehát magának a kormánynak is minden tagja, kénytelen elismerni, bevallani, hogy a főváros elnémetesedését meg nem akadályozni, vagy ami evvel egyértelmű: a magyar nemzetiség megsemmisülését eszközölni oly bűn magyar nemzetiségi szempontból, — melynél nagyobbát el nem követhetni; tehát az azért való felelősség nem abban áll csupán, hogy ha a benne helyezett bizodalom megszűnik, a kormányról visszalép: hanem a nemzetelő bűnért felelős vagyonaival, szabadságával, sőt életével is.

Megvárjuk tehát a kormánytól, hogy mindennek előtt a fővárosban a németiség jogtalan terjeszkedésének egy csapással véget vet; és elvárjuk még azt is, hogy a kormány a főváros kebelében és közvetlen szomszédságában fekvő német községekben is kellő számú kisedővodákat nyit, hol a magyar jövő nagyságának magvai hintessenek el.

Az állam jövedelme igen nagy összeget tesz; azon fölül már sok millióbul álló kölcsönt is vett fel; és midőn abból mindenre kerül: kérдем, csupán kisedővodák állítására, elemi kisedővók, elemi tanítók fizetésére nem lehetne-e ama sok millióból néhány százezer forintot fordítani? Ha a kormány ezt nem teszi, soha sem bírja velünk azt elhítenni, hogy a németesedés terjedését gátolni szándékozik. Maguk a testvér-főváros hatóságai nem tudnak annyi óvodát nyitni, mennyi szükséges, nem bírják a kisedővodákat s az elemi tanítókat kellőkép

fizetni. Ugyanis: azon férfiak, kik a főváros kebelében és környékén abban izzadnak, hogy az óvodáknál kezdve az új sарjadékot megmagyarosítsák, abba új lelket, magyar szellemet leheljenek, s hogy ekkép a magyar nemzet jövő nagyságának erős alapját megvessék, s mint ilyenek, az államnak leghasznosabb tagjai, nagy jutalmat érdemelnek: nem érzi-e a kormány a magasztos hivatást, ekkép intézkedni?

Képes volna-e a kormány bennünket arról győzni meg, hogy üdvösebb, áldásosabban kamatozó beruházások vannak, mint az, mit a fővárosi magyar óvodák állítására, kiseddévők és elemi tanítók jutalmazására fordít; magától értetik, hogy ama természetes föltétel alatt, ha kezeikből már a zsenge sарjadék, mint magyar kerül ki.

Menyköszertlen csapjon le a kormány, hogy a csapás a velőket is átjárja s rázza fel a tespedő magyart, hogy azok bámulhassák a csodát, kik a magyarnak már-már németté való átváltozását károgják.

Annyiszor említém, hogy ránk nézve a németismus áramlata vérszteljes, s hogy ennek terjedhetését gátló eszközöknek rendkívülieknek kell lenniök, s kétségbe nem vonható a kormánynak joga a veszélyt elhárítani, de sőt azt tenni szoros kötelességeül állithatni: nyuljon oly szabályokhoz is, mik az egyéni szabadságot sem korlátozzák, de más részről a bajt is megorvosolják, és pedig nemcsak a germanismusból eredő bajt, hanem azt a bajt is, mi ennél nem kisebb, az őrjöngő divat és fényüzésből eredő elszegényedést, erkölesi romlást, elpusztulást.

Komolyan kiáltok: mondja ki a kormány például, a mely nő oly ruhát hord az utcán, nyilvános helyen, mely földön úszik, mindannyszor fizessen első izben 100 frtnyi birságot. Akitől mindig megújuló divatra fényüzésre kerül, vagyis a roppant kiadásokat birja: kell, hogy némi fokozatos birsági díjakat is fizessen, miszerint más oldalról kárpótlást adjon az államnak azért, mert divatja s fényüzése által másoknak utánzásra rossz példát adván, sokaknak ártalmára szolgál; a ki üzletében német nyelvet használ, a magyar nyelv rovására teszi, tehát birságot fizessen; a kik külföldről német könyveket szállítanak hazánkba, birságot fizessenek, mert az magyar iro-

dalmunk rovására azaz kárára történik; a kik hazánkban nyomnak német könyveket, kétannyi vámbírságot fizessenek, mint mennyi a németföldről szállítandott könyvekre van megállapítva; német-hirlapoknak behozatala csak hirlapszerkesztőknek engedtessek meg; a hazában megjelenő német lapok biztosítékai háromszor, sőt négyszeresösszegekre emeltessenek stb.: — és mindezen bírságdíjak a népnevelési szent ügynek áldoztassanak.

Az ügy, melyben gyöngye szavamat emelni hazafiúi szent kötelességemnek tartottam: nemzeti lételünket illetőleg legnagyobb fontosságú.

Három eset lehet: az egyik, vagy én tévedek, sötétebb színben látom a dolgokat, mint amilyenek azok valóban, s annál fogva a kormány és a törvényhozás intézkedései jók, politikájuk czélszerű, üdvös; vajha így lenne s aggodalmam alaptalan volna! — a másik eset az lehet, hogy a kormány s a törvényhozás határozatai, a parlament többsége hibás, téves, intézkedései czélszerűtlenek, félszegek; — végre a harmadik eset az lehet, hogy a kormány parlamenti többségével az országot, nemzetet elámítva, készakarva nem gátolja a fenyegető német áramlatot, hogy így lassanként a magyar nemzetiségéből kivetkezve németté változzék át.

Szerintem az utolsót még csak gondolni is rettenetes valami: és nem is én gondolom; nem is én mondom, hanem a kérlelhetlen logica sugja nekem s mondatja velem.

Az említett három esetnek csak egyik valamelyike állhat; de áll valamelyik megczáfolhatlanul.

Az idő, — s talán nem sokára — megfogja mutatni, melyik áll a három eset közül.

Az állam élén létező kormány nem ütheti dobra, minő politikát követ, különben az nem volna politika; de tetteinek igazolására, vagy ellenkezőleg annak indokolására: miért nem tette, mért mulasztá el azt, mit az ország tőle megvár: most kell nyilatkoznia, az aggodalmakat el kell oszlatnia, vagyis egész általánosságban meg kell a nemzetet arról győznie, hogy intézkedései okszerűek, üdvösek s a netaláni mulasztásoknak okait is annyira kideríteni, mennyi politikájával összefér.

Az annyiszor és annyi oldalról megtámadott germanisá-

lásra nézve a kormány még eddig nem nyilatkozott; a kedélyek megnyugtatósa végett s a bizonytalanság által kínozottak tájékozásul nyilatkozni, még nem tartá szükségesnek; talán politikája biztos tervei megvalósítása iránti hite rendíthetlen.

Azonban memento gyanánt, figyelmeztetésül, néhány igen komoly szót ejteni szükségesnek láttam.

Ha mégis a viszonyok úgy hoznák magukkal, hogy a germanizálás kormányunk akarata ellenére is nagyobb és nagyobb mérvben kezdene magára fenyegető színt ölteni; s ha a kormány lágyemelegen véve a dolgot, szokott erélytelenségéből kiemelkedni nem tudna; s ha ennek következtében a nemzet arra a hiedelemre jutna, hogy (ami borzasztó lenne) a germanizálás kormányunk elnézésével, majd beleegyezésével, utóbb majd közreműködésével történik, mondom: ha ideje korán szükséges intézkedések nem tétetvén, a nemzet ily hiedelemre jut: ily vádakra miként és mivel menti majd magát a kormány? Leghathatósabb, legtermészetesebb mentségetül azt hozhatja fel: hogy mindabba, amit tett vagy tenni elmulasztott, az országgyűlés többsége beleegyezett; mindazt helyeselte, jóváhagyta.

Mi következik ebből? igen világosan, félremagyarázhatatlanul, elferdíthetetlenül az következik, hogy a dolgok veszedelmes fordulatot vesznek, s a germanizálás mind kihívóbban emeli föl fejét, s a magyar nép, Attila és Árpád népe, a gyalázatot tovább nem tűrhetvén, talán fegyvert ragad a nemzetiség megvédésére, mert meg van írva:

„Tűrj érte (t. i. a hazáért) mindent, a mi bánt, kínt, szégyent és halált, —

De el ne szenvedd, el ne tűrd véred gyalázatát!”

Nem méltán, nem jogszerűen ragadna-e a magyar nép fegyvert akkor, midőn látná, hogy nemzetiségétől akarják megfosztani?! És kire emelné fegyverét? Természetesen ellenségre. S az ily módon fölingerült, föllázadt kedélyek az indulatok kitörései közt megtudják-e különböztetni, kik az ő ellenségeik?

A kormánynak természetes mentsége, hogy a törvényhozás többségének beleegyezésével cselekedett vagy mulasz-

tott ; kézzelfoghatólag következik : hogy ha vádolná valaki, vádolni kellene a törvényhozás többségét is szükségképen, mert ők egyetértének, egy célra töreksenek.

A logicának kérlelhetlen követelménye szerint, ha a kormány felelős : szükségképen vele együtt felelősek a törvényhozás többségének tagjai is. És pedig felelősek vagyokkal, becsületükkel, szabadságokkal, de sőt életükkel is.

Ne adja Isten, hogy kormányunk és törvényhozásunk többsége az által, hogy az elnémetesedést minden módon meg nem akadályozzák, oly véres catastrophát idézzenek elő, mely magát irtóztatóan boszúlná meg.

XV.

Midőn én a németismus terjedéséről s annak veszélyes voltáról szólok : lehetetlen a 67-ki kiegyezést nem érintenem, vagy is : lehetetlen arra nézve e kérdést nem tennem : a paritás elve van-e abban keresztül vive, vagy más szóval : épen oly egyenlően válik-e nekünk hasznunkra a kiegyezés, mint a másik félnek, azaz : Ausztriának ? t. i. úgy, a mint az most életben van, a főlebb emlitem négy eszme megvalósítása nélkül.

Az államügyek már csak a jelen viszonyoknál fogva is úgy összebonyolódhatnak, hogy az országgyűlésen merülhet fel a kérdés okvetlenül : meglehetünk-e elégedve a dolgok állapotával, hogy t. i. a közös fejedelem ezentúl is hazánkon kívül lakjék ; hadseregünk idegen, német nyelven vezényeltessék ; a bankügyben Ausztriától függjünk ? A kormánynak a törvényhozás előtt felelnie kell. Mit fog felelni ? most természetesen még nem tudni.

A főlebbi kérdés lényege ez : át akarunk-e lassanként osztrák-németekké változni vagy nem ?

A kormány és a törvényhozás kebelében senki sem fog találatni, ki nyíltan mondaná, hogy osztrák-némétté akar átváltozni, s az országot is szintén osztrákká akarja átváltoztatni. A kormány tehát másként fogván fel a kérdést, meg nem engedi, hogy annak az lenne lényege, mit én itt lényegül felállítottam, következőleg : a várandott felelet nem egye-

nes, világos, hanem kitérő leend; mert ha egyenesen felelne, hogy a kiegyezéssel, mely bennünket fokónként osztrákosít, meg van elegendve, egészben megvonnák tőle a bizalmat, s kénytelen lenne a kormányról lelépni. Igen ám, de mind a kormánytagok, mind a képviselők többsége e lehetőségtől visszaborzad, mert vélekedésük szerint helyüket alig fogná felelős, parlamentáris kormány elfoglalni, hanem újra absolutismus állana be, mitől Isten mentsen.

Én magam részéről nem félek attól, hogy lényegesen rosszabb váltaná fel a jelen állapotot, mert hiszen felelős kormányunk létezésének daczára most is valami láthatlan absolutismus uralkodik. És ha kormányelnökünk, kezét szívére tevén, lelkiismeretének sugalmára hallgat: kénytelen, ha csak sohajban is, azt felelni, hogy nekem igazam van.

Én a nyílt absolutismustól kevésbé félek, mint a titkos absolutismustól. Az ismeretes októberi diploma kiadatásáig absolutismus uralkodott; s a magyar nemzet kérte Ausztria kormányát, könyörgött neki, hogy azon diplomát kiadni kegyeskedjék? Nem; önkényt adták azt a magyarnak ajándéknak.

Miért ajándékozták nekünk e diplomát? mi szükség volt arra, hogy azzal nekünk hizelegjenek, kedveskedjenek: mikor minden eszköz, minden hatalom kezükben volt, melylyel fölöttünk korlátlanul, tetszés szerint uralkodhattak? Azért tevék, mert meggyőződtek arról, hogy Magyarországot absolutismus útján Ausztriával, a miként ohajtották s ohajtják maig is, egygyé nem olvasztják soha.

Még akármely legmegátalkodottabb, legzsarnokabb uralkodó is kénytelen bevallani: a logica kényszeríti ezen valomásra, hogy inkább a fejedelemnek van szüksége országra, mint az országnak fejedelemre, mert ország fejedelem nélkül ellehet, de fejedelem ország nélkül nem is képzelhető; tehát a mi uralkodónk is kénytelen elismerni, hogy inkább neki, dynastiájának van szüksége országunkra, ha ugyan uralkodó akar maradni, mint hazánknak lenne szüksége Isten kegyelméből való uralkodóra, következőleg dynastiája és saját érdekében nem fogna zsarnok önkényű kormányzással ránk nehezedni akarni, ha a jelen miniszterium visszalépne; ugyanis: zsarnokoskodás szokta a fejedelmeket országuktól megfosztani.

Hogy a kiegyezés ránk nézve üdvös-e: akkor fog ki-tünni, midőn kormányunk a főlebbi négy eszme megvalósi-tása végett tesz intézkedést; ugyanis: az én meggyőződés-em szerint Austria kinosan jajdul fel, midőn a főlebbi négy esz-mét meg akarjuk valósítani, mert ők a kiegyezést úgy ma-gyarázzák: hogy maradjon minden úgy, amint most van.

Csak akkor lesz a kiegyezés mindkét félre egyaránt üdvös, mikor kormányunk ép oly mértékben lesz bátor Aus-tria irányában, mint a mily mértékben igazságtalan Austria hazánk irányában.

A mai demoralizált nemzedék civilisatiójának egyik leg-veszedelmesebbje, hogy azok, kik a fénytűzés ölén elpuhultak, férfiúi erényöket levetkezik: kihal belőlök az önbizalom; s azt hiszik, hogy mások sem tudnak magokban bízni.

A magyarban valami rendkívüli erő rejlik, de ezt ő szo-ros számitáson alapuló igazságként kimutatni ugyan nem bírja, de sejti, ösztönszerűen érzi, homályosan látja, hogy nagyszerű dolgok végbevitelére van hivatva. Hogy száma más némely nemzetéhez képcst csekély, az őt nem aggódtatja, mert érzi a benne rejlő erőt.

A magyar látja, tapasztalja, mint korcsosodnak, mint németesednek el előkelőbb gazdagabb testvérei; s természe-tesen látja azt is, hogy a kevésbé vagyonosak is utánozzák, majmolják őket, tehát szinte korcsosodnak; — és mégis e miatt sem esik kétségbe, mert érzi a benne rejlő erőnek hatalmát.

A tanultabb s elfogulatlan magyar, ki a történelemben jártas, kénytelen megengedni, hogy Európa népei közt egy-nek sincs az a nevezetes multja, a mi a magyarnak; s hogy mind azt elviselhette, a mit elviselt, arról győzi őt meg, hogy azok alatt szét kellett volna morzsalódnia, ha benne valami megmagyarázhatlan erő nem rejlenék.

És a magyarban rejlő erőt, tehetséget a számitni jól tudó németek igen is felismerik; és rettegnének is tőle, au-nálfogva ovakodnának őt igazságtalanul méltatlanul, megbánta-ni: de ismerik a magyarnak világhírű nagylelkűségét is, és vala-hányszor jogtalanúságot, törvényteleniséget követtek el rajtunk, a nagylelkűségi palást alá menekültek, hogy érdemlett bün-tetésöket kikerüljék.

A magas fokra fejlődött tudománnyal karöltve jár az ámitás, hizelgés, csalárdság, vesztegetés, ármány, cselszövény sat.: a mi német szomszédaink, jelesen pedig osztrák ember-társaink közül azok, kik államügyekkel foglalkoznak, ritkán követtek el irányunkban durva sértéseket, hanem szép módjával, ildomosan, mint európaias, civilisált férfiakhoz illik, viszik rajtunk végbe a méreggel teljes sérelmeket.

Mi mindent túrtunk mi magyarok a hozzánk saajátságos viszonyok által kapcsolt osztrák politikusoktól? ez alkalommal érinteni sem akarhatom. De egy tárgyat, a honvédelmi ügyet megemlíteni, feltüntetni czélul tűztem ki magamnak.

Nem magam akarom mondani, Európa mondja, hogy a magyar harczias, bátor, vitéz, hős nép: és e hősies nép hadseregének német tisztjei legyenek? nyelve német legyen?

A sértések neme sokféle lehet, de az én keblemet semmi sem képes oly vérzően sérteni, mint az, mikor a hősnek elismert magyar nemzet hadseregének tisztjei Pest utczáin kihívóan csörtetik kardjaikat s német nyelven beszélnek.

Ismételve mondom, rám nézve nincs kebellázítóbb, mint a német tisztok pöffeszkedése; és a midőn eszembe jut az: hogy a magyar ifju önkényteseknek németül kell a tisztvi vizsgára készülniök.

Ha az előljáró tisztvi tanárok nem mondják is hangosan, de ezt gondolják: önök a harczias és hős magyar nemzetnek fiai, de hősiségük, bátorságuk, tudományuk semmit sem ér a német nyelv tudása nélkül, mert csak a német nyelv vezet győzelemre, és semmi más!?

Gondolt-e ember világ kezdete óta nagyobb képtelenséget, mint ez: hogy a magyar, s épen a hősnek elismert magyar harczfiak hazájokat megvédeni nem képesek, ha csak a német nyelvet meg nem tanulják.

Két körülményt említék fel annak bizonyítására, hogy a németek szintén tudják, miszerént a magyarban óriási erő rejlik; de mindent elkövetnek arra nézve, hogy a magyart tévedésbe hozhassák, hogy az ne is sejtthesse a magában rejlő erőt: tehát titkos sugalmak, ámitások által a jóhiszemű ma-

gyart tévutra vezették, hogy agyában e két nagy gondolat meg ne szülemedjék.

Egyike a magyar agyában megszülethető gondolatoknak, mitől a német retteg, ez: teremtsük a közoktatási ügyet oly nagyszerűvé, hogy Európában párja ne legyen; hogy ifjainknak ne kelljen külföldre menniök tudomány-szomjuk olthatása végett, hanem itthon leljenek fel mindent, a mi szépre, nagyra, nemesre vágyakozhatnak, sőt, hogy még idegen országok ifjainak is okuk legyen világhírű iskoláinkba ohajtozniok. Ily gondolat a német jó barátokat kétségbe ejtette volna, de mivel ez meg nem szülemllett, következőleg ily iskolák sem létesültek: nyugodtan szöhetik továbbra is szemünkre hálójukat, s örülnek, hogy ifjaink a külföldön kivetköznek magyar nemzeties természetükből, s mire hazájukba visszakerülnek, mindennapi emberekké törpülnek.

A másik gondolat, mitől német atyánkfiai borzadnak, ha az a magyar agyában megszülemlenek: tanítsuk ifjuságunkat az alsó iskoláktól kezdve a hadi tudományokra is, s ne tőrjük, hogy hadseregünknél csak egy német tiszt is legyen.

E gondolat rémitő; ez eszmének megvalósítása az egységes osztrák hadseregnél szolgáló egyénekre nézve halálos csapásnak tekinthetnék. Készakarva nem mondám: osztrák-magyar hadsereg, mert a hadseregnél csak a tiszteket veszik számításba, de a legénység mellékesen értetik; a tisztek pedig németek, tehát méltán mondhatni: osztrák hadsereg. A 67-ki kiegyezési okmány készítésekor az osztrák-német tisztek s a diplomaták el-elálló lélegzettel s hideg verejték közt várták: vajjon nem teszik-e bele a magyarok, hogy az ő államokat illető hadsereg nyelve s tisztei magyarok legyenek? És midőn az okmány napfényre jött, s az osztrák tisztek meggyözödtek arról, hogy abban nincs kikötve, megállapítva, miszerint a magyar állam hadseregének nyelve magyar legyen: az illetők szabadabban lélegzetek, s magukban ezt gondolák: mégis csak jó bolondok ezek a magyarok, hogy nekünk hagyják a hatalmat, miről nem is álmodhatánk; sorsukat tőlünk tették függővé; s nemzeti létüket is egészen reánk bízták, reánk, az irányukban ellenséges indulattal viseltető német tisztek kezébe.

Mint mondtam, az osztrák-németek sejtik, sőt némi bizonyossággal tudják, mily erőt rejt magában a magyar általan véve; de azt egész bizonyossággal tudják, hogy hatalma és roppant ereje leginkább a nemzeti szellemben jól szervezett hadserege által nyilvánul.

Ne gondolja azonban senki, mintha az osztrák-német tiszték közt nem találatnának igazságos, mély belátású férfiak: de ők a gépezet keretébe becsavarva lévén, keblökből csak igen ritkán villanhat ki az igazság gondolatszikrája.

Fúltanuja valék egy alkalommal, hogy az osztrák tiszt így nyilatkozott: nincs az államok életében nagyobb képtelenség, mint az, hogy a piczinyded Austriának német nyelvé szolgál a nagy magyar állam hadseregének is vezérnyelvül.

Tegyük, azaz képzeljük, hogy a magyar hadsereg egészen külön, függetlenül áll, úgy mint a józan ész és az igazság szerint lennie kell, (t. i. mint az osztrák-németek nem akarják, hogy legyen, de előbb-utóbb mégis meglesz), azaz: úgy szervezve, mint az ész parancsolja:

az ifjuság már az alsó iskolákban kezdve a haditudományok elemét megtanulja;

a fegyverforgatásban gyakoroltatik;

a test erősítésére, edzésére szükséges mindennemű mozgásra, tanáraik vezénylete mellett, köteleztetik;

időnként táborba szállni rendeltetik;

egyszerű, setétes, körülbelül egyforma magyar ruhát viselni tartozik;

a jelesbek, kik arra éreznek magukban hivatást, a haditudományokban tökéletesen kiképeztetnek;

magyar nyelven vezényeltetnek;

nemzeti zászlót lobogtatnak;

tiszteik mindnyájan magyarok;

harsonáik vagy tárogatóik a Rákóczi-indulót és más, csak magyar hős dalokat hangoztatnak, például:

Sikolt a harczi síp,

Riadj magyar, riadj:

Csatára hív hazád,

Kifent aczélt ragadj!" sat.:

ha így felkészülve lép síkra a magyar hadsereg, benne

óriási erő fog nyilatkozni, miről az osztrák-németek meg vannak győződve.

És magyar kormányunk nem tudna-e erről meggyőződni? Ily erő mellett a kormánynak csak akarnia, csak parancsolnia kell, s az elnémetesedés meg van állítva.

Ekkor az osztrák-német politikusok, kik a nagyhatalomság roppant súlyával nehezkedve ránk, önkény szerint uralkodtak fölöttünk; s kik azt hívék, hogy a másik nagyhatalom segítségével letiport magyarból nemzeti érzülete már kihalt: rémülten látták, hogy a magyar él; s csupán újra fölvert nemzeti ruhája által fegyver hiányában is hatalom, és sugdosák magok közt: a magyar erő óriási s hatalma bámulandó.

A magyar miniszterium nagy hibát követett el akkor, midőn kormányra lépve a magyar ruhát elvetette, és az ifjúság lángoló hazafiságát lelohasztotta, s a nemzet iránti kegyeletet kigúnyolta az által, hogy pantalon, frakkot öltött, s czilindert tett fel s a német nyelvet virágzásba hozta; az 1848-ban eltörölt „excellentiás,” „kegyelmes,” „nagyméltóságú,” „méltóságos,” „nagyságos“ stb. czimeket fölelevenítette annyira, hogy mai nap már minden asszony nagysám, csak egy darab czifra ruhája s bőbitája legyen. Ez által nemzetiségünknek többet ártott, mint a quóta; mert míg ez csak zsebeinket lapstja, addig amaz: a németismus, nemzetiségünket, szellemünket és erkölcsünket rongálja.

A hideg földeken, éjszak felé a szabadság nem fog buján tenyészhetni; a déli országok melege az elpuhulásra nyújt káros alkalmat: a mi mérsékelt magyar éghajlatunkon, hazánk földének természeti alkotásában, és fajunk jellemében, sajátosságában léteznek a tényezők, mik szerencsénkre egymást kiegészítvén arra nyujtanak biztosságot, hogy itt a magyar földön lakó nemzetiségek simulva a magyarokhoz, összebarátkozva vele s mintegy gránittá összeteremtve, mondom erős hitem nekem, hogy ez összeforrandott magyarhoni nép van arra hivatva, hogy a kárhozatos divát, fénytűzés, demoralisatio által lestüledendett népek romjain egy erőteljes nemzetet képezzenek, mely emberi méltóságát le ne vetkézze, s tökélyestülése által az Isten képére inkább hasonlítson.

Erre vagy hivatva magyar! de hogy fejlődésben ne akadályoztassál, az annyiféle megpróbáltatások legveszélyeseiből: a maszlagosító német nyavalyából teljesen ki kell előbb tisztulnod.

Miért szorultunk ki mi magyarok az önálló, független államok sorából? Azért, mert a német nyelv nyavalyaként szállt meg bennünket; ez megszibbasztott, nemzeti jellegünk-ből kiforgatott: így sem igazi magyarok nem maradtunk, sem osztrák-németekké még végkép át nem változtunk; mert a német, aztán osztrák császárok csatlósaivá degeneráltunk, annálfogva ők mint ilyeneket képviseltek, s az ő neveik alatt zsugorodtunk név nélküli valamivé, és mint jelentéktelen név nélküliek észrevétlenül csöppentünk ki a maguk nevéen élő független nemzetek sorából.

De ha mi magyarok németül nem beszélénk, fenállhatnánk-e mégis? Természetesen, és nemhogy mégis fenállhatnánk, hanem éppen azért, éppen annálfogva állhatnánk fen, mint független nemzet.

Hiszen, ha Európának akármely más népe a maga nyelvét elhanyagolva a német nyelvet cultiválná; annak irodalmát pártolná, mint teszi a magyar: azon valamely más nép is kimaradna az önálló népek sorából, miként mi kimaradtunk.

Tehát mi kettős nyelvűségünk (magyar német) mellett nem vergődhetnénk fel a népek soraiba azon helyre, honnét letüntünk? Nem, soha! ha azon betegségből kigyógyulni minden erőnk-ből nem igyekszünk, miszerint hisszük, hogy a német nyelv nekünk szükséges, hogy csak annak tudásánál fogva lehetünk mivel emberek, vagyis míg a nemzet testén már fenésedő ráksebet, a németesülő nyavalyát kiméletlenül testünk-ből ki nem vágjuk: addig az önálló népek között helyet nem foglalhatunk soha; hanem más népeknek gunytárgyaul szolgálunk, főleg pedig a németeknek leszünk lábkapzájuk.

Ha még jókor feleszmélni nem tudunk: a legujabb törvényekben (1867—8) gyökeredző germanismus, áramlata alá fog temetni.

Az egész mivel világ tudja, hova Európa ujabbkori történelme eljutott, mily magaslatára a polgári erényeknek emelkedett a magyar nép, midőn Mária Terézia idejében a

birodalomnak hét ellenségét verte vissza; midőn 49-ben, a spártaiak korán innen, példanélküli hősi bátorságot tanusítva, készületlenül, bámulandó győzelmeket vívott; s midőn Königrätz után a 67-ki egyezményben a nagylelkűségnek oly példáját adta, melyet nép még nem adott soha: és így a mily dicső a magyar egy oldalról, miként nagylelkű, büszke, hős nemzetnek vallja a világ: oly mélyen sülyedettnek tünik fel más oldalról akkor, midőn akármelyik vendéglős, vagy csak pinczér is, például a Grand Hotel Hungariában is így szól: én a büszkének, bátornak nevezett magyart saját hazájában, saját fővárosában még arra sem tartom érdemesnek, hogy magyar étlapot adnék eléje. Még mást is mondhat, de szégyenpir borítja arczomat, tehát le nem irhatom.

Ki tud a népek közül csak egyet is mutatni a magyaron kívül, mely egyfelől orosz lánybátorsággal küzd, harczol: másfelől birkatürellemmel viseli el egy vendéglős általi meggyaláztatást.

Kiáltó szómat az ifjúsághoz is, vagy egyedül csak hozzá intézhettem volna, de ezt tenni ovakodnom kelle részint azért, mert az ifjúság keblében különben is lángol a tiszta honszerelem, melyet érintenem tiltva van, nehogy az értékében veszítsen: más részről meg azért nem tevém, nehogy irigyeim, ellenségeim izgatással vádolhassanak.

Volt idő, midőn izgatnom kellett, midőn 59-ben még az absolutismus vasigája alatt nyögtünk, s magyar nemzetiiségünk kiirtására, megsemmisítésére már korábban tétettek kegyetlen intézkedések: akkor hazafiúi szent kötelességemnek ismertem feszóllalni, az ifjúsághoz fordulni és őt arra figyelmeztetni, hogy nemzeti létünket veszély fenyegeti; s felhíni, hogy résen álljon, s ne engedje a nyelvek legfelségesbikét: a magyart a földszinéről eltöröltetni.

Mi volt a szörnyü terv, arról hallgatok, hogy az izgatásnak még csak látszatát is kikerüljem.

Midőn az ármánykészítette tervről hívék, hogy az már-már valósulásnak indul, s az ifjúság emlékezetéből a nemzet multja, dicsősége kitöröltetett, s keblében a honszerelem lángja kioltatott: mint menykőtől sujtottak merevültek meg a gonosz tervezők, midőn látniok kelle, hogy az ifjaktól a

vénekig a nemzetiség iránti kegyelet a szivekből nem halt ki, s a nemzeti ruhát országszerte villámsebességgel ölté fel a nemzetnek kicsinye és nagyja.

A ruha volt az egyetlen fegyver, mit nemzetiségünk védelmére megragadhatánk; életlen és el nem sűthető fegyver ugyan, de az, erős akarattal párosulva, hatalmas fegyver volt.

Azok szemében, s azok szempontjából tekintve, kik akkor Magyarország sorsa felett intézkedtek: nem volt embernek nagyobb bűne, mint az én bűnöm vala, hogy az ifjúságot figyelmeztetni, inteni bátorkodtam, miszerint örkdíjék nemzetisége fölött.

Mint felségárulót pöröltek be, s az államügyész által halált kértek fejemre; de az akkori törvényszék csak 15 évi súlyos börtönre ítélte.

Látott-e, hallott-e a világ ehhez hasonló példát, hogy halál kéretett volna valaki fejére azért, hogy vérrokonait intette nemzetiségök védelmére.

Most más időket élünk; igaz, az elnémetesedés veszéllyel fenyeget, de a veszély most nem olyan rohamos, a milyen volt akkor.

És azért nem is intézem kiáltó szómat az ifjúsághoz, hanem csupán abbéli reményemet, meggyőződésemet fejezem ki, hogy ugyis tudni fogja kötelességét; s hogy a mai ifjúság keblében is épen úgy lángol a honszerelem, mint a 60-as évek ifjúságaiban lángolt vala.

Igaz ugyan, hogy a mai ifjúság közül sokan czilindereskedve a bolondját járják: ki vehetné ezt nekik, mint pajzánkodó ifjaknak, rossz néven, ha közönséges időket élünk. De midőn arról van szó, hogy mi, mint magyar nép, mint Attilának és Árpádnak népe maradjunk-e fenn, vagy osztrákokká fajuljunk-e el: az nem lehet előttünk közönyös: czilindert visel-e az ifjú, vagy pörgekalapot?!

Nagy szó ez, polgártársak! Önálló magyarok maradjunk-e vagy osztrákokká leszünk?!

Mondám ugyan fölebb, hogy a magyar emberfaj nagy szerepre van hivatva; mondám azt is, hogy a magyarban óriási erő rejlik; és érintém, mik tesznek emez óriási erejéről tanúságot: de ha nincs, a ki a roppant erőt mozgásba

hozza, annak irányt jeleljen ki: olyba tarthatni, mintha azon erő nem is léteznék. És, fájdalom! kormányunkról is majd azt mondhatnók, mintha nem is léteznék, mert a magyarnak roppant erejét tevékenynyé varázsolni nem bírta.

Arról is tevék említést, hogy ha kormányunk elmulasztaná megtenni, mit tőle a haza megvár: majd a népnevelők kezéből kikertü lendett újabb, erőteljesebb sarjadék azt idővel helyrehozhatja; de addig világrázó események jöhetnek közbe, és azok, nemzeti létünket illetőleg, megmérhetlen veszélyekkel járhatnak.

Hogy az ifjak közül sokan czilindert viselnek: sajnálhatjuk, de rajta nem csodálkozhatunk; hanem inkább azon lehetne méltán csodálkoznunk, ha a napjainkban élő, annyira elkorcsosodott szülőknek nem ily köcsögkalapos fiai volnának.

Az 1848-dik évi márczius 15-diki, örökre emlékezetes nap előtt mi városi, posztóruhás és uriféle emberek mindnyájan czilindert hordoztunk: de mekkora a különbség az akkori és mostani viszonyaink között, mint az ég és a föld!

Ez emlékezetes nap előtt a czilinder csak oly ruhadarab volt, mint akármely más ruhadarab, mi a testnek bármelyik részét fődte: ma a czilinder nem pusztán ruhadarab többé, hanem czégér, mi világosan, felismerhetlenül mutassa, miszerint annak viselője testestől-lelkestől tagja az elkorcsosult, osztrákosodott fajzatnak.

A mig valaki megczáfolhatlanul be nem bizonyítja, hogy a czilinder minden tekintetben czélszerűbb főveg, mint a magyar kalap; s mig be nem bizonyítja, hogy a magas alakú szőr-anyag miveltségi kellékekkel bir, vagy is: amig meg nem győz arról hogy mihelyt valaki a czilindert fölteszi, azonnal miveltté változik át: addig én e magas főveget egyébnek nem tekinthetem, mint az osztrákosodó érzület jelvényének.

Nagy ősök dicső szellemei, méltatjátok-e a jelen élő uri nemzedéket arra, hogy sirjaitok mélyéből vagy az egek magasságából reájok tekintsetek?!

Nekem úgy tetszik, hogy ez uri nemzedék nem érdekes arra, hogy reá tekintsetek.

Alig van uri nép, mely annyi országot-világot bejárna;

annyi idegen irodalmat összeviszsza olvasna, mint a magyar: és épen azért csodálkozhatni, hogy nem földöztek még fel más oly népet is, milyen ő maga a magyar uri nép vagy aristocratia; t. i. mely oly henye, tétlen és hazája iránt oly anyyira hálátlan életet élne, mint a magyar uri nép.

Nemesi aristocratánk büszkélkedik ősi nevére. De mire büszkélkedjenek majd unokái, ha maga most fekvő vagyónának eltékozlásában fáradozik és ősi nevének megsemmisítésére törekszik?

A magyar büszkélkedik arra, hogy ő magyar; még a tanulatlan is, ki beismeri, hogy például a vele érintkező német sok tekintetben hasonlatlanul ügyesebb, tudományosabb mint ő: és mégis magát a németnél derekabbnak tartja. Ez csodálatos, de úgy van.

Mi szolgálhat a magyar büszkélkedésének alapjául?

Különösen e három tulajdonság:

először: hogy a magyar őszinte (értem a még el nem fajult, tanulatlan nagy tömeget; mert a civilisatio ölnévelkedett s német tanárok tudományosságában fűrösztött uri magyarok őszinteségükből már sokat vesztek,) tehát olyan milyenné Isten az embert teremteni akarhatta; ez egyik alapja büszkélkedésének;

másodszor: a magyar vendégszerető, tehát e részben is olyan, milyenné Istennek az embert teremtenie kellett, azaz: hogy legyen a jótéteményben hozzá hasonló; ez a másik alapja büszkélkedésének;

harmadszor: a magyar, mint világszerte el van ismerve, különösen nagylelkű; és nem természetes-e, hogy erre szintén úgy büszkélkedhetik, mint az előbbi két tulajdonságára.

A magyarnak valami sejtelme van arról, hogy ő valami nagyra van hivatva; mert ő a főlebbi és még mas jó tulajdonságainál fogva érzi, hogy a többi népségek fölött kitünik; és különösen az magasztalja őt fel, hogy annyi nehéz viszontagságokon keresztülhatolhatott; hozzágondolván még azt is, hogy hazájának természeti alkotása, éghajlatának lehető legkedvezőbb mérséklete mintegy fölhívják arra, hogy nagy jövőt reméljen, és biztosítani látszanak arról, hogy reménye teljesül.

Az ifjúság tömege ki fogja magából a czilinderes salakot hányni, s talán rövid idő múlva, alkalmas perczen, hazafiúi tüzének lángja az idegen német növénynek újabb hajtásait a fővárosban úgy le fogja forrázni, perzselni, hogy az életre nem ébredhet többé soha.

És akkor a főváros oly nagyszerű fejlődésnek indul, melyet most még csak álmodni is kevesen bírnak.

Ámbár e fejlődés, az irány megadva levén, magától terjed: de mégis üdvösnek látszanék annak előmozdítására némi oly intézkedéseket tenni, mik a haza fővárosának nagyszerűsítésére hatalmas befolyással lennének; például: a polgári házaságot minél előbb be kellene hozni; a katolikus papság és szerzetesek ötelenségét hova hamarább el kellene törölni; a fővárosba csődülni szokott mindennemű munkásokat a magyar alvidékre kellene utasítani s helyettök az ország minden vidékéről tősgyökeres magyar munkásokat kellene a fővárosba híni stb.

A magyar tudja, mily felséges, mily páratlan az ő nyelve, és egyéb tulajdonságain kívül még ez is alapjául szolgál büszkeségének; ösztönszerűleg hiszi, hogy bár a nemzet tagjainak száma csekély: nyelve mégis majdan a világ egyik legszebb nyelvévé fog kifejleni.

És él bennem a szilárd hit, az erős meggyőződés, hogy sikerülend nem sokára kimutatnom, mintmár fölebb érintém, miszerént az emberiség legelső családjának ajkairól magyar szók hangzottak el.

Legvégről a mostani uri nemzedék késő unokái vigasztalására szolgálhatand, miszerént ők is büszkélkedhetnek majd őseik emlékére; czimereiktől fogadhatván el: magas fekete czilinder sárga mezőben; és megelégedetten hirdethetik dicsőségüket mondván: mi, a 19-dik század második felében élt, és mind a törvényhozásban, mind a kormányon uralkodott ősoktól származtunk le, kik megmutatták a világnak, meggyőzték az akkori emberiséget arról, hogy a valódi miveltség lényegét: harisnya, czipő, bugyogó, frakk, czilinder és német nyelv teszik.

23452

„Nemzeti kör“ köztudomás szerint, a hazafiasság sugallatát követve, nemzeti és jótékonyági szempontból egy felolvasó cyklus rendezését határozta el 3, városunkban székelő társulat s az „Erdélyrészi közművelődési egyesület“ javára.

Nekem jutott a szerencse e felolvasó cyklust megnyitni az „Erdélyi közművelődési egyesület“ javára tartandó felolvasásommal.

A büszkeség egyik legnemesebb tudatával, a hazafiasság legszentebb érzetétől áthatva foglalok ez asztalnál helyet, hogy mint a bérczes Erdély, „hazánk jobbkezének“ egyik szülőtte, épen én szólhatok a szűkebb hazámban is megindult nagy nemzeti akció-ról s ezzel mintegy honfui kötelességem kifolyásaként, közvetve én is járulhatok ama vállalat támogatásához.

* * *

„A XIX. század a nemzetek tömörülésének százada“, mondja egyik publiczistánk. S csakugyan a faji ösztön, a nemzetiségi szellem talán még soha sem nyilvánult oly mértékben, mint a gőz századában. Minden országban ugyanazonos jelenségekkel találkozunk, melyeknek éle oda irányul, hogy ne csak a határokon belül lakó állampolgárok legyenek az illető országnak egyszersmind nemzeti alattvalói, hanem a határokon túl lakó nemzeti elemeket is szorosabb kapesokkal igyekszik a nagy nemzettesthez fűzni. Mintha egy világháborúra készülnének, melyben nem népek, országok; de a nemzetek mérnék össze fegyvereiket.

S ha tekintetbe vesszük Európa nemzeteit, azok között egyetlen egy sines, mely az idők folytán annyit nélkülözött volna, mint a magyar. Egy sines, mely annyi általános s nem csupán magyar nemzeti-érdekű harcban lett volna kénytelen erejét fogyasztani, mint a magyar. S e harcokban a magyar száma egyre fogyott, Európa többi nemzetei pedig azalatt, míg a magyar védte Európát Kelet barbár népei ellen, békében használhatták fel amaz eszközöket, mik államaikat egység es nemzetté tömöríthették, megszilárdíthatták.

Igaz, hogy a barbárok ellen folytatott harcunk már rég megszűnt (hálából minket neveztek el az „alapos“ tudósok barbároknak) de azért mégis foly a harc a nemzetek között, fegyvereik: értelmi és erkölcsi erők, sok esetben egyéb is, a mint ezt Poroszország, Angol- s Oroszország bizonyítják. A magyar lovagiasság azonban soha sem vette igénybe amaz „egyéb“ eszközöket, melyek az egy nemzeté való összeforrást siettették. Büszkék vagyunk rá, hogy történelmünk lapjait nem éktelenítik oly vérellátott sorok, melyek Oroszország történelmében foglalvák a Kaukázus s a tatárok asszimilációja folytán. Vagy mikor fordult elő nálunk oly eset,

miú a német birodalomban a folyó évben, hol a porosz-keleti tartományokból számos meghonosított lengyelt kiutasítottak a német kultúra politikai biztonsága tekintetéből? Vagy a minót Elsasz-Lotharingia germanizálása érdekében kifejt? Büszkék lehetünk hazánkra, mert a magyar alkotmányos szabadságát mindig megosztotta az ország nem magyar ajku lakóival, mire más országok történelmében nincs példa. Nálunk mindenkor egyaránt használhatta nyelvét mindenki, uem forgattuk ki nemzetiségéből, szokásaiból, vallásából: minden nemzetiség egyenlő jogban részesült az őseink által alapított államban.

Igaz, hogy ennek a liberalirmusnak is megteremtek a maga rossz gyümölei. Oda jutottunk, hogy saját nemzeti szentélyünkbe is behatoltak az idegen elemek, saját nemzetünk házat alapjaiban támadták meg; véreinket hódították el nyelvük s szokásaik fegyverével s az a terület, melyen századok előtt magyar szó hangzott mindegyre szűkebbre szorul.

Hogy lehetne ezt tovább is közönyösen nézni? Hisz ez egyértelmű volna a nemzet öngyilkosságával!

Ha más nemzetek az erőszak fegyvereit sem irtóznak használni egész vidékek, tartományok népének nemzetiségi meghódítására, csak a magyar — Európának számra nézve egyik legkisebb nemzete — ne tenné meg legalább azt, mi lovagias érzelmeivel, törvényeivel összeütközésbe nem jön; de mit megtennie a fajfentartása követel?

Jogos és igazságos tehát az a feljajdulás, mely sokára ugyan, de még mindig nem későn hangzott, s mely a közművelődési egyesületeket életre szólította.

Körülbelöl 14 ily czélú egyesület létezik eddig hazánkban, melyek mind a magyarságot védik, senki nemzetiségét nem támadják. Létalapjokat az állam sarkalatos tétele képezi; a magyar nemzet fentartása, mely nélkül nincs Magyarország.

Ez egyesületek közül kettő eddig a legfontosabb: Az Iskola egyesület Bpsten és az Erdélyrészi közművelődési egyesület Kolozsvárott.

Mindnyájan tudjuk, a napi sajtó kellőleg megismertette, hogy az elsőnek létesülését a német nemzetiség eszméjének terjesztésére alakult s hazánkba is hivatlanul betolakodó Schulverein izgatása eredményezte. Es éppen hazánk szive: a főváros bontotta ki a zászlót, példát adva az egész országnak.

Magasztos céljai között kimagaslik azon nagy, nemzeti fontosságú érdek: a szlavoniai 3 megyében élő magyarságot megmenteni a beolvasztástól s egyben a magyar állameszmét erősíteni loyális eszközökkel, a vagy ki állithatná, hogy nem loyális eljárás-e „Észközöket nyújtani a nem magyar ajkuak számára, hogy értsék a magyar állam nyelvét s ennek folytán ne hiányozzék náluk a legközönségesebb kapocs, mely a hazafit hazájához fűzi?” (P. Napló).

Nemes hivatása továbbá ama véreinket újra magyarokká tenni, kiket — fájdalom — hazánk nem egy községében a panszlávismus kiforgatott nemzetiségéből s kik csak nevökben magyarok, de sem érzelmeikben, sem nyelvükben nem azok. Ez is csak nálunk volt

lehetséges. Hány nemzeti bűnnek oka a mi társadalmunk közönyösége! A magyarok istene a megmondhatója.

Az iskola egyesület tehát az összes alattvalók jóvoltára törekszik, midőn a magyarságot, mely az államot, tehát az összesnek hazáját fentartja, erősíteni s a magyar nyelvet megkedveltetni kívánja; házaszeretetre tanít, mely nem csupán a magyarajku állampolgárok kiváltságos kötelessége; de bizonynyal a többi nemzetiségé is. S a házaáruló izgatók még is azt merik ráfogni, hogy a haza más ajku lakosainak nyelvét erőszakkal el akarja nyomni, sőt a polgári jogoktól is megfosztani igyekszik.

Figyelemre sem volna méltó e ráfogás, hisz nevetünk e badarságon, de a tudatlan nép rá megy a lépre, hisz a lelketlen izgatóknak, kikről szentül meg van győződve, hogy az ő jóvoltuk érdekében működnek.

Ennyivel nehezebb az Iskola-egyesület feladata.

A másik fontos egyesület az „Erdélyi közművelődési egyesület“, melynek (1885.) évi április 12-én végbement alakulása országos nemzeti ünnep volt.

Szomorú valóra ébredt e napon az erdélyrészi magyarság! Erdély, a bérczes kis haza, mely hajdan oly erős vára volt a magyarságnak, hogy a nagy Magyarország az üldöztetések korában ott látta elhelyezve a magyar nemzet nyelvét, alkotmányos szabadságát, minden kincsét. Ma mennyire megváltoztak a viszonyok!

Az erdélyi magyarság önvédelemre szorult. Saját házában kell magát védelmeznie a dakoromán izgatásokkal szemben, melyek a testvérhazát szét akarják szakítani s az így elszakasztott Erdélyt magoknak elharácsolni. E célra törekszenek nyíltan és titokban, a szenvedély minden bűnös fegyvereivel s működésük elárulja, hogy irtó háborút ohajtanak előkészíteni, visszaidézni a Hora-Kloszka pór-lázadást, annak minden következményeivel. Hosszu évek során át tartott működésüket bizonyítja Erdély lakosságának jelenlegi nemzetiségi viszonya. Az összes 2.085.000 lakos közül ma csak 630.000 a magyar s 1.184.000 az oláh 211.000 szász. A magyarság csupán négy megyében bir többséggel s mindenütt ki van téve az eloláhosodásnak.

De végre felébredt a magyar társadalom. Sorakozik az önvédelemre. Hogy erre szükség volt, legjobban bizonyítják a szászok, kik N.-Szebenben (márcz. 28-án) megyegyülésükön sajnálatosnak nyilvánították ugy az erdélyi magyar közművelődési egyesület alapítását, mint a Magyarországon létező hasonló egyletek működését. Ezzel csak a magyarság iránt érzett durva gyűlöletüknek adtak kifejezést. Nem is vártunk tőlük jobbat.

Nem tekintik a törvényt, mely szerint Erdély az unióban Magyarországgal teljesen egygyé lett, ellene törnek. Erdély magyar volt, magyar lesz és most is az. Oláhok és szászok, kik ott születnek magyar állampolgárok, — büszkéek lehetnének reá. E helyett az elnyomottak szerepét játsszák, mintha szabadságunknak nem volnának egyenjogu birtokosai. — Magyarországon nincs elnyomott nemzetiség. Ez a mi büszkeségünk. Hanem igenis van uralkodó

nemzete s ez a magyar. Ha megszűnnék uralkodni, az ország mint oldott kéve széthullna.

Magyarország nem lehet sem szász, sem oláh, vagy tót, Magyarország csak magyar lehet.

Az erdélyi közművelődési egyesület e történelmi igazság, józan következtetés gyökeréből sarjadzott, hogy ennek az eszmének szemben a szász és oláh izgatók lelketlen működésével, kik az ellenkezőre törnek, — védelmére keljen. Társadalmi uton, a civilizáció eszközeivel törekszik a magyar nemzetiséget fentartani és terjeszteni.

Nemes és nagy cél. Reánk magyarokra életbevágó fontosságú; mert ha az erdélyi közművelődési egyesület nem volna képes oly akciót kifejteni, minőt az ügy fontossága megkíván, a nemzetiségek izgatása a vérszemet kapó mohóságával fog megkétszereznedi. Ha nem volna képes Kolozs, Torda-Aranyos, Szilágy, Alsó-Fehér, Kis-Küküllő és Maros-Torda megyéket megmagyarosítani, melyeknek lakói eloláhosodtak, nemcsak e megyék veszték el részükre örökre; de az oláh-szász gyűrű csakhamar szűkebbre szorulna s Erdélyt csakugyan elvesztené a magyarság. Az olyan test pedig, mely jobb kezét elvesztette: béna. Magyarországnak Kelet felől nyitott kapuja lenne, szabad bemenetelül kínálkozva az egész országot megdöntető veszedelemnek.

Ezt nem szabad engednünk. Fel kell buzdulni minden hazafinak; meg kell tennie mindenkinek kötelességét, oda kell állni a nagy nemzeti lobogó alá, melyet Kolozsvár lelkes magyarjai kibontottak.

Nem a chauvinismus adta kézbe a zászlót, hanem az önfentartás ösztöne, állami létünk szüksége.

Ki van mutatva, hogy a székelyföldről évenként átlag 2000 székely kénytelen a túlnépesség miatt kivándorolni. Ezek elvesznek reánk nézve; nagy része kivetkőzik nemzetiségéből, beolvad az oláhságba. Ezen segíteni kell! Hisz nagy Széchenyink kimondta már, hogy oly kevesen vagyunk magyarokul, hogy még az apagyilkosnak is meg kellene életét hagyni. S mi nem csak azt néztük eddig türelemmel, hogy véreinket eloláhosították, panszlávizálták; hanem engedtük, meghoosáthatlan közönyösséggel, hogy székelyeink a meg nem élhetés által indítatva, vándorbotot vegyenek kezükbe.

Mennyivel másképp tesznek a külállamok! Németország nagy embere könyörtelenül tisztítja meg Posent a lengyel elemtől és valódi német rendszerességgel germanizál úgy itt, mint Elsass-Lotharingiában. Oroszország hasonlólag cselekszik a balti tartományokban s folytatja azt Lengyelországban. Pedig mindkét állam nemzetiségileg hány millióval áll jobban nálunknál!

Mi nem akarunk ily fegyverekkel küzdeni, nem akarjuk a nemzetiségeket kiüzni, csak azt akarjuk, hogy szolidaritás legyen az állam minden polgára közt az együttérzés és közös akarat által.

Minden polgárnak szive szerint kell ragaszkodnia azon intézményekhez, szokásokhoz, törekvésekhez, melyek a magyar állam lényegét alkotják. Ezt kívánják elérni a hazánkban létesült kultur-egyesületek. S azzal a nemes törekvéssel szemben el kell némulnia minden izgatásnak.

II.

Ezek kapcsán joggal felmerül a kérdés, hogy Kassán miként állunk? Nincs-e itt is szükség arra, hogy nemzeti ügyünk támogatására tegyünk valamit? Hogy állunk nemzetiségileg most s hogy álltunk hajdan?

Mind oly kérdések, melyekre egyenesen alig akarunk felelni. Azzal szépítjük a dolgot, hogy iskoláink megteszik kötelességüket s nemzetiségi tekintetben is a hozzájuk fűzött reményeknek tökéletesen megtefelelnek.

Az minden kétséget kizáróan áll, hogy az iskola megteszi kötelességét. A kik körében maradnak, azok magyarok lesznek nyelvilag is; de a kik nem maradnak körében?

Kassa iparos ifjusága a legnagyobb részben tót ajkú, sokszor a legmagyarabb hangzású név mellett is. A köznép teljesen tót s s gyermekeik a mit az iskolában elsajátítanak a magyar nyelvből, a szülői körökben, sőt a játszó pajtasok egymás közt is használt tót nyelv miatt legtöbbnyire elfelejtik; kivételt képeznek azok, kik a normalis iskolából vagy a polgári, vagy más középiskolába lépnek át.

Igy köznépünk természetesen nem magyarosodhatik oly arányban, minőt állami fejlődésünk megkívánna. Nem pedig azért, mert nincs meg bennünk ama képesség, mely nyelvünk terjesztéséhez megkívátnatnék. Ha tudná az a paraszt, hogy gyermekei a munkás téren sem nélkülözhetik a haza nyelvét, bizonytal rajta lenne, hogy gyermekei elsajátítsa saját érdekében, — de mai viszonyaink között ezt nem tartja szükségesnek, mert akárhová megy: dohánygyárba, adóhivatalba stb. mindenütt tótul fogadják; pedig ha itt nem beszélnének tótul a munkásokkal, hanem megkívánnák a magyar nyelv értését, belátná a legutolsó paraszt is, hogy bizony ezt a magyar nyelvet jó lesz megtanulni.

Másrészről nem akarom mondani, távol legyen tőlem, hogy Kassa polgáraiban a hazafiasság hiányzik, tények czáfolnák meg borzasztó állításomat; de annyit mégis mondhatok, hogy a nemzeti ügyben legujabban megindult akcióval szemben meglehetősen közönyös állást foglal el. Nem tudom, ha olvasta-e valaki, hogy Kassa város az erdélyi közművelődési egyesület alapító tagjai közé lépett?*) Ki olvasta, hogy városunk tehetősbeji anyagi áldozatokat hoztak volna ez egyesület támogatására? Hajlandó vagyok mindezt annak betudni, hogy városunk is érzi egy ily egyesület létesítésének szükségét s ezt óhajtáná első sorban támogatni.

Tagadhatlan, hogy Kassa, mint Felső-Magyarország fővárosa, mindenkor büszke volt e mineműségére s történelmünk nem egy lapja fényesen igazolja, hogy e czimre mindenkor érdemes is volt.

Érdemesnek kell lennie s bizonynyal akar lenni ma is. Vezérszerepet kell vállalnia a nagy, nemzeti mozgalmakban; ki kell bontania azt a dicső zászlót, mely alatt a multban Kassa hazafisága annyi áldozatot hozott a nemzetiségnek; vissza kell idéznie azt az időt, melyben Felső-Magyarország fővárosa együtt operált Erdélyvel; járjanak karöltve ma is nemzeti ügyünk védelmében.

*) A f. é. november 16-án tartott városi közgyűlésen száz forinttal belépett.

A mi tarka ethnographiai térképünk megváltoztatása közös czélunk kell hogy legyen. A társadalom sokat tehet, mindent. Eléggé bizonyítja ezt a százerekre rugó alaptökével rendelkező Schulverein; a moszkvai pánszláv bizottság, melynek működési köre elhat mihozzánk is.

Nem szabad azon gondolatban ringatódnunk, hogy a mi vidékünkön még nincs oly nagy baj; elég az, ha szomszédunkban van.

Baj van mindenütt s az Alföld kivételével sehol sem teljesen biztos és szilárd a talaj a magyar állameszme és a magyar faj alatt.

Éjszák-Magyarországon a szlavizmus, Erdélyben a dákorománizmus, Dél-Magyarországon az omladina örökségeken a dákoromán üzemek, a Drávántul a dél-szlavizmus ütötte fel tanyáját.

Mindenütt veszély!

Roszsabb helyzetben is volt ugyan már a magyar. Nem kell csüggednünk. Kezünkben van sorsunk, hatalmunkban áll biztosítani jövőnket. Csak jól kell felhasználni az eszközöket.

Kassa népessége az 1870-ki népszámlálás adatai szerint 26.097 lelket tett ki. Ebből magyar volt 10.007, tót 10.311; tehát 300-zal haladta meg a magyar elemet. Ma valamivel jobb az arány. Ennek azonban nem szabad így maradni. Kassa Felső-Magyarországnak nemcsak strategiai, kereskedelmi, de magyar nemzetiségi szempontból is erős metropolisza kell hogy legyen. Ez nem csupán az iskolák ügye; ez mindnyájunk érdeke.

Egy pár évtized óta, a statisztika kimutatása szerint, városaink nagyban magyarosodnak. Mi is tapasztaljuk ezt. Kassán csak 10 évvel ezelőtt is sokkal többen beszéltek németül meg tótul, mint magyarul, de még mindig nem vagyunk elegenden magyarokul.

Pedig Kassa már a XVI. században nagy magyar város volt. Ugy a városnak mint a megyének is magyar nyelvű volt az ügykezelése.

A város polgárai sokkal inkább magyar nevekkel bírtak mint ma. Bizonyítják az e korból fenmaradt adózási névjegyzékek.

Ilyen például az 1633-ból fenmaradt, mely így szól: „Az Nemes Király Szabad Warosnak, Cassanak, Nemes és Böcseletes feő-Biraianak: és az Nemes Böcseletes Tanacsnak akarattjaból valasztottak volt minket az Fölseő Hostati adó szedő Tisztre ugmint Szegedi Miklost es Wiettus Pankaly.“

„Keövetkezik Elsőben Felzör ueza az Tegla uezaval, Eggiut az mint fizettek.

Kornelius Patikarius, Kassai Márton, Molnár György, Keörczolás Ferencz, Nagy Antalne, Dedesi István, Nádaskaj Geörgy, Deömek András, Antal István, Ugroeci János, Nyereggiarto Matthias, Miklos Deak, Korodi István, Kalmár Thamas Alvinczi Péter, Szabo Pal, Majoros András, Homonnaj Janos, Boco Benedek, Acs Sandor, Kocsis Janos, Kapszar György, Kocsis Peter, Veörös Mihály, Kopas Christophne, Kun Pall, Sebestyen Deak, Kendi Mihály, Sovari Istvan, Kocis András, Szebeney Geörgy, Totth Pall, Lengyel Bartus, Mezaros Samuel, Rez Fazekas Geörgy, Egri Miklos, Tamas Kovács, Szabo Geörgy, Szabó Sidmund.

Keövetkeznek az Csörmollye ucza az Úy uczaval eggiut: Szegedi, Miskolczi, Süveges, Varadi, Szegedi, Kiraly, Was. Mezaros, Acs, Langh, Hegedus, Kis, Veghazi, Vásárhelyi, Csizmadija, Kecs-kemeti, Csapo, Kiraly, Barsi, Kendi, Palliaj, Nemet, Kannaggiarto, Erzengyiarto, Nagy, Kocsis, Fodor, Zurzabo, Tehanny, Neveleos, Szabo, Tüzi, Nyarsi, Bodnar, Parajos, Tokaj Szabo, Ranki, Szucs, Ugroczi.

Keövetkeznek Szent Laszlo Ucza az Gergely Uczaval Eggiut: Suveges, Varadi Ottvos, Molnar, Jobbagy, Ola, Kocsis, Kozma, Balha Simon, Totth, Kiss, Acs, Pelyhes, Repasi, Halasz, Hajas, Peter Kovacs, Molnar Tamas, Deobreczeni, Orosz, Katona, Drabant, Mezaros, Szegedi, Süveges David, stb.“

Ma ezen utczák lakói többnyire nemcsak nevökben nem magyarok, de nyelvre is többnyire tótajknak.

Kassa magyar volta mellett bizonyít az is, hogy a XVI. század közepén itt létezett 25 czéh ügykezelése magyar volt; a czehekbe felvett tag magyar nyelven esküdt fel, mint ezt egy 1557-ből fenmaradt magyar eskü minta igazolja, mely így hangzott:

„Isten teged úgy segielien, az te igaz keresztieni hütöd, hogy te hiv es engedelmes akarsz lenny ew felségének Ferdinandus kiralnak, az mi kegielmes urunknak es az ew felségi gyermekeinek. Azon kepen Byro Uramnak, az egész Tanacsnak és az egész kiraly városnak, Kassának. Az te tisztedben és hivatalodban hiven es igazan eljarsz. Az te mestersegednek minden cselekedetiben igaz akarsz lenny, mind szegennek, mind boldogoknak. Es az the gondviselesednel senkinek nem arthatni. De minden igasagnak az Warosnak yavat keresny: Es az Czhenek igasagot myndenben es mindenkor megtartani. Isten teged úgy segelyen es az szent Ewangelium.“

Ha a polgárság nem lett volna magyarajku, lehetne-e képzelní is, hogy magyar nyelven esküdtették volna fel? Bizonyyal nem.

Számadási könyveiket magyarul vezették, alapszabályaikat magyar nyelven adták ki.

Kassa magyar voltát bizonyítja az is, hogy itt már 1610-ben magyar nyomda létezett, melyből az első magyar nyelvű nyomtatvány 1611-ben kelt. „Az elő Istenhez való aietos imatsagokat magaban Foglalo könyvéczke, Deákból Magyarra fordeitatot és bizonyos reszkebe foglaltatot, Kürty István Szeredi Ecclesianak melatlan lelki Pastora által“ És számtalan más, melyekből nem egy van a kassai kir. jogakademia könyvtárában.

Ma minden kulturalis haladásunk mellett sem állunk aránylag így. Polgárságunk jelentékeny része — nem az intelligenciát értem — német, középünk tót. Azok a szép magyar hangzású nevek, többnyire elvesztek s elhalt birtokosaik ajkán a magyar szó is.

Igaz, hogy magyarosodásunk legujabban halad; de kifelé éppen nem tudunk magyarosítani.

Példa erre a közvetlen szomszédságunkban fekvő Miszlóka, Tihany, Széplak-Apáti, Kassa-Ujfalu, Bárcaza, Kassa-Béla, melyeknek lakói folytonos érintkezésben vannak velünk s egy magyar szó sem ragadt reájuk; hanem mi megtanultunk tőlük tótul.

Felméry Lajos kolozsvári egyetemi tanár egyik beszédében alaposan kifejté, hogy nekünk magyaroknak az a végtelenül veszélyes szokásunk, hogy az idegen nyelvet nagyon könnyen ajkunkra veszszük s még könnyebben rajta felejtjük. E részben társadalmunk színe-java cseppet sem különbözik attól a magyar földmivestől, a ki a vármegyén szomszédja kedvéért oláhuul, tótul megtanul s anyanyelvét elfelejti. Nekünk városiaknak még hagyján! Sok bennünk a szellemi rugalmasság. De nem így van az egyszerű földmivelő néppel. Abban a pillanathban, midőn idegen nyelvet kezd beszélni, azzal együtt az idegennép szelleme, annak erkölcsi nézetei is bevonulnak lelkébe.

Avagy nem ezt bizonyítják-e a mi falvaink? K a s s a-U j f a l u n a k ma 1066 lakosa van s ebből csak 10 m a g y a r, 25 német s 1031 tót ajku.

Hajdan nem így volt ez! Még valamivel több mint egy századdal ezelőtt is magyar volt Kassa-Ujfalu. Bizonyítják ezt a megyei levéltárban levő Urbariumok. A paraszttal felvett jkönyvekben magyarul intéznek kérdéseket a falu népéhez s magyarul válaszol a nép. Így 1772-ben kelt jegyzőkönyvben a kiküldött bizottság magyarul kérdi: „Ha urbariuma nincsen a Jobbágyi köteleiséget tészik-e Contractus szerint mind a Jobbágyok mind a zsellérek? Mennyi ideje már annak, hogy azon bevett szokás kezdődött? Avagy Contractusra lépett ezen Helység a Földes Urasággal?”

S magyarul felelnek a kérdésre: „Semmiféle Contractusunk Ember emlékezetitül fogvást nem volt. Mi az Földes Uraságunkat hol marhával, hol pediglen kézi munkával szoktuk szolgálni. Kassa várossa mintegy fél órányira ezen Helységünkötől esik, az hol mindent, a mink vagyon, eladhatunk.“ stb.

Ezen állításokat neveik után tett keresztvonásokkal megerősítik: Polyák János, Nagy György, Kövér Mihály, Balás János, Szabó Márton hites emberek.

Ugyanezt bizonyítják az ezen évben (1772) felvett fél sessionok, valamint az örökös jobbágyok nevei: Lengyel János, Szabó István, Balás János, Csipke István, Csipke Mihály, Kövér Mihály, Rimay Ist., Gazdag János, Gazdag Márton, Lengyel Márton, Pacsolyi Ist., Lengyel Tamás, Vargha János, Pásztor György, Nagy György, Bodnár Bálint, Vargha György, Nagy Mihály, Szabó Mátyás, Fogdmege János, Obsitos János, Takács András, Németh András.

Hol vannak e magyar jobbágyok?

Még 1827-ben is másként állt a magyarság ügye e faluban, mint azt az ez évről szóló anyakönyvek igazolják. Mind tősgyökeres magyar nevek fordulnak elő bennök: Haluska István, Haluska János, Béres György, Balás Anna, Takács Mihály, Rimay Zsuzsanna, Puskás György, Gazdag János, Nagy János, Nagy Anna, Német, Varga Anna, Takács János, Varga István, Puskás János, Orosz István, Nagy Mari, Balás András, Gazdag Mari, Nagy András, Kövér Erzsé, Varga András, Bódi István, Orosz Mari, Lengyel András, Bartók András, Gál András. Szilágyi Erzsébet, Pásztor, Rimay, Polyák, Okolicsáni, Kertész, Jób István, Németh Anna, Bálint, Lichvár, Pogány, Nevelős Borbála, Balogh Erzsé, Horváth György,

Megeri Anna, Angyal Mari, Gróf István, Hadnagy György, Szilassy Borbála, Halász Anna, Orosz György, Pásztor János, Varga Gáspár, Gazdag János, Bugos, Csurgazda Erzsi, Sárossy, Mako, Béres Mari, Lengyel Márton, Lőrincz Anna, Gróf György.

Ugyanezt erősítik az 1829-ből kelt birtok adóívek is, melyeken mind magyar nevéük Kassa-Ujfalu lakói — s ma csak 10 szál magyar gyászolja a dicső multat.

M i s z l ó k á n ma 1032 lakos közül csak 40 vallotta magát magyarnak s 974 tótnak. (18 németnek) Pedig valamikor itt sem tótok laktak, hanem eltótosodtak. Még 1828-banis az anyakönyvek szerint ily nevű magyarok voltak ott: Hajsza Mátyás, Hajsza Anna, Arendás Mari, Potsay Anna, Lész Mari, Batskay István, Kassay Anna, Gocs Mari, Takáts János, Kozmás Teréz, Orosz Mihály, Kováts Anna, Lábás Anna, Somossy Márton, Lábás Márton, Kondás Mihály, Horváth Anna, Puska János, Kölös Anna, Bares Anna, Orosz Mihály, Gajdos Mari, Molnár Anna, Barna János, Polyák Mátyás, Majláth Anna, Kékes Anna, Bér Mihály, Halász György, Veres Pál.

Egykor németek voltak e helység lakói, hol vannak ma ezen németek? 18 maradt be tőlük, a többi tótajku lett.

T i h a n y b a n ma csak 17 v a l l j a magát magyarnak s 1327 tótnak. Pedig egykor az egész falu tiszta magyar volt.

Még 1850-ben is tulnyomó részük magyar nevű volt, mint ezt az anyakönyvek igazolják:

Taragos György, Czifra Anna, Varga Erzsi, Eperjessi Mari, Berta Erzsi, Forgáts János, Forray Márton, Varga Pál, Lengyel Erzsi, Juhász Mihály, Varga János, Sebessy Pál, Lengyel Károly, Takáts András, Katona Manó, Eperjessy Márton, Hajtó Pál, Varga Dorottya, Major András, Fogmeg György, Nagy Mihály, Eperjessy János, Katona Mátyás, Eperjessy Terka, Bodnár János, Buza Mari, Takács József, Somossy János, Varga Pál, Forray Imre, Gaidos Pál, Forgáts Mari, Forgáts Pál, Takáts Róza, Buza Mátyás, Eperjessy Márton, Herczeg Mari, Vidua Mihály, Orosz György, Szabó Márton, Bodnár Juli, Halász János, Halász László, Sebessy József, Forgáts István, Halász Ferencz, Katona János, Somossy Anna, Harnagy János, Duna András stb.

S csak 17 maradt meg belőlük. Szép tőlük, hogy ennyien is akadtak, mert tudomásom szerint a falu parasztjai között csak egy ember van, a ki tud magyarul.

S z é p l a k - A p á t i b a n ma 105 magyar s 259 tót lakik. Számok bizonyítják, hogy szintén tótosodik. Még 1827-ben felvett anyakönyvekben e magyar nevek mellett:

Faragos Mari, Budai József, Soltész Anna, Kereszturi György, Badso András, Ozifra Kata, Keresztényi János, Faragos János, Zsiga Kata, Tót Kati, Varga Mihály, Takács Mari, Török Anna, Buday András, Eperjessi Erzsi, Gádsor István, Léway Zsuzsi, Bitskos György, Pásztor Erzsi, Varga János, Buday Mihály, Takács János, Kiss Kati, Béres Erzsi, Radáts Erzsi, Lengyel István, Vranay György, Török János, Puskás Borbála, Cséplő Mihály, Török András, Orosz Anna, Naszály Mátyás, Bodnár Anna, Hadbanni András,

Horváth Kati, Kövér János. Sándor Mihály, Angyal Erzsí, Szaru Anna, Bálint György, Balázs János, Forgács János, Arsay György, Varga András, Válik György, Angyal József, Balog János, Bajusz Mari, Pásztor Mari, Nagy János stb. alig fordul elő egy pár nem magyar hangzású név.

Bárczán. 933 lakos közül 228 magyar, 50 német (83, mózes vallású lakik itt) s 655 tót.

Alsó- és Felső-Mislyén összesen 1953 lélek lakik. Ebből magyar 78, német 54, tót 1821. Egykori tulnyomó magyarságát bizonyítják az Urbariumok. A jegyzőkönyvet 1772-ben Bárczay Ferenc de Eadem és Dobai János de Eadem magyarul vették fel a néppel. Ugyanaz a bizottság, mely Györgyiben tótul látta szükségesnek ezt tenni. Magyarságuk mellett bizonyít e korból lakóik nevei: Tóth, Kántor, Ondás, Sutha, Márton, Balla, Goré, Mogyó, Laczkó, Bégányi, Bálint, Mozgó, Balta, Pók, Nevelős, Kovács Jakab András, János Ferenc, Gulya Mihály, Juhász Péter, Dudás Mihály, Pásztor András, Balogh György, Szepsi Pál, Fazekas János, Kondás György, Bujdos Mihály, Bacso István, Fekete István, Bocskoros Mihály, Botos Mihály, Csizmadia András, Timkó János, Tamás János, Juhász Tamás, Juhász Péter, Fazekas János, Lőrincz János, Bagó István, Boros Mihály, Lovas Mihály, öregebb Pásztor György stb.

Királynép községben 402 lakos közt csak 8 magyar, 12 német s 376 tót van.

Ujváros, hol ma csak 28 magyar van, 536 a tótajkuak száma, pedig e helység szintén magyar volt, bizonyítják az Urbariumok. Az e tárgyban felvett jkönyvek mind magyarok, pedig ugyanazon bizottság vette fel, csupán Györgyiben vette fel tótul, bizonyynyal azért, mert itt már 1772-ben sem tudtak magyarul. Ha Ujváros akkor tót lett volna, nem vettek volna fel velök magyar jegyzőkönyvet ugyanazok a kiküldöttek.

Magyar voltak igazolják ma i neveik. Az 1884-ki anyakönyvben ily nevek fordulnak elő: Nyáriás János, Fedor István, Tóth Juli, Ferencz Mari, Takács Mária, Juhász András, Timko József, Kónya János, Budai András, Kozák Juli, Kopasz András, Tóth János, Ferkó Juli, Kucsma János, Ignác Anna, Kiss János, Varga Anna, Timkó Illés, Nyáriás Anna, Bugos András, Zsidó Anna, Pika Pál, Orosz István, Kiss Anna, Barna András, Kucsma Pál, Boros Endre, Lukács Anna, Kopasz József, Takács Mihály, Bolos Mihály, Zsoldos Erzsé, Tóth Mária, Borz Mari, Szabó Mari, Soltész Pál, Nagy Mária, Bodnár Margit, Veréb Anna, Tóth József, Nagy János, Benke Gábor, Molnár Pál, Barcsay György, többnyire zsellérek, vagy telkes gazdák és gkatholikuskok.

Ki mondhatná, hogy ezek nem magyar eredetűek? S ma — fájdalom — legnagyobb részük nem tud magyarul.

S hogy mennyire nem vagyunk képesek magyarosítani, bizonyítják ama községeink, melyekben a magyar elem tulnyomó, mint Csány, hol 1043 lakos közül 504 magyarral szemben 487 tótajku áll s úgy lehet, hogy ez arány egy pár év múlva megfordítva

fog állni. Tornyos-Németiben 892 l. közül 754 magyar s csak 126 tót, de nem birta eddig assimiláltni.

Az egész kassai járásban a magyar elem csak Csánynban (504 m. 487 tót, 52 ném.), Nagy-Idán (1446 magy., 157 tót, 103 ném.), Kenyhecezen (409 m., 8 német, 98 tót), Migléczen (318 m., 64 tót, 2ném.), Hidas-Németiben (420 m., 46 tót, 45 német), Tornyos-Németiben (754 m., 126 tót, 12 ném.), Szinán (907 m., 418 tót, 88 ném.) van többségben. Tehát 49 község közül csak 7-ben tulnyomó a magyar elem.

A füzéri járásban 55 község közül 23 községben tulnyomó a magyar elem.

A cseréhati járásban 39 község közül 25-ben tulnyomó a magyarság. Az egész járás magyar volt, de ide is befészkelte magát a tót nyelv. Alsó-Gagy község 1641-ben kelt megyei iratok szerint magyar volt, ma kétharmada tót.

A gönczi járás magyar, de ez sem tisztán, mert még itt is van 489 tót, 15 ruthén s 255 német.

A szikszói járásban két község tulnyomóan tót ajku (Forró és Szolnok. Ez utóbbiban 78 magyar s 296 tót van; a g. kath. anyakönyvben még 1828-ban is ily nevek: Farkas Mihály, Gáspár Mari, Kovács Fer., Dobos Anna, Tóth Borbála, Szabó Biri, Bodnár Mari, Horváth Mari, Kobzos Mih., Bencei Erzsi, Csikus János, Sándor Erzsi, Galvacs, Szabó Ist., Hajdu Emma, Ihas Anna, Kenyeres Anna, Mozsári János, Csubak Iván, Kálas Anna, Dobos János, Jobbágy Ilona, Pásztor Pál, Szabó György, Kender Iván, Gonosz András, Mokrai Mari, Pergő Juli, Szisztás István, Béres Kata, Szintai Pál, Aczély Anna, Szalai János, Fejér Erzsi, Istók Biri, Tordai Mari, Béres János, Német Mari stb.) és 1 község ruthén (Orosz-Garadna), a többi község magyar, de itt is a tót ajku lakosság összes száma 2012 lélek s 280 ruthén.

A tornai járás túlnyomóan magyar; de itt is van 3 község, mely tót és ruthén. Az összes lakosságban 931 tót, s 220 ruthén van.

A tótosodás mindenütt halad, hiszen csak 1870-től kezdve is érezhető ez környező falvainkban, a mennyiben nem hogy apadna, de nő a tót ajkuak száma. Kassa-Hámorban 1870-ben volt 9 magyar s 636 tótajku, ma van 10 magyar (+ 1) s 645 tót (+ 9), Miskolcán 1870-ben volt 30 magyar s 924 tót, ma: 40 magyar (+ 10) s 974 tót (+ 50); Tihanyban 1870-ben volt 14 magyar s 1273 tót, ma: 17 magyar (+ 3) s 1327 tót (+ 54); Kassa-Újfaluiban 1870-ben volt 3 magyar s 992 tót, ma van 10 magyar (+ 7) s 1031 tót (+ 39.)

Mennyi volna itt a teendő!

Az egész megyében 58 községnek nincs, még iskolája s ezek közül, a törvény értelmében, 42 községben kellene iskolának létezni, mennyiben a lakosság a 200-at meghaladja, s így a 20% iskolaköteles kikerül. De nincs sem tud iskolát fenntartani.

S hogy állunk azon községekkel, melyekben iskola van?

Vegyes nyelvű iskola van 60. Ezekben a tanítás nyelve: német-magyar (6 községben), tót-magyar (46 községben), ruthén-

magyar (8 k.); de a legtöbb helységben a tanító nagyon keveset tud magyarul (p. Györgyiben). Hogy felelhet tehát meg kötelességének? Igaz, hogy a megyei tanítók részéről nem lehet tagadni a hazafias érzést. Legnagyobb részük a magyar nyelvben való fogatékosságát jóakarattal s az állameszméhez való ragaszkodásával pótolja

De ha néptanító nem érti a magyar nyelvet, miként várhatjuk tőle, hogy behatoljon államunk életének legfinomabb részeibe s ha abból a hazafi érzést el nem sajátította, hogyan állíthatja az ifju nemzedéket arra az alapra, melyen kebléből önkényt fakad az ösök kultusza, az állam törekvéseivel való együttérzés és a hazafiakkal való egyetértés!

Két községünkben (Kalecsény és Falucska) a tanítás nyelve tót.

Nem mondhatnám, hogy ez állapotok örvendeteseek. Mennyi mulasztás terhel bennünket!

Hiszen a magyar nyelvet s ezzel együtt a hazafias érzés- és gondolkodásmódot terjeszteni s ezzel a magyarosodás ügyét szolgálni minden jó magyarnak szent kötelessége.

Az élénkség, melylyel valamely népfaj a nemzetiségi küzdelemben részt vesz, életrealóságának, önértetének és erejének bizonyítéka.

Az államegységhez nemzeti egység szükséges. — Ezek megdönthetlen állítások.

Nekünk nincs nemzeti egységünk, nincs, mert őseink csak a szabadságért harcoltak, nemzeti kérdést nem ismert akkor a politika. — Panszlavizmus és germanizmus ma nagy politikát csinálnak Európában s Magyarország szomszédos e hatalmakkal.

Hazánk jövője kockára van téve, ha nem bír erős államot és egységes nemzetet állítani az idegen áramlat ellen.

Ime feltártam nemzetiségi viszonyainkat. Nem festettem fekete színekkel; így is láthatni, hogy Kassa társadalmának mily szép s nemes feladat jutna osztályrészeül, ha megindítaná az akciót. Legyen annak akár kulturegyesület, akár iskolaegyesület a neve, mely anyagi tehetségéhez képest állítaná a népkönyvtárakat, iskolák létesülését előmozdítaná, a néptanítókat nyelvünkhöz edesgetné jutalmakkal; a városban felnőttek oktatását rendezne; oda hatna, hogy kereskedőink egytől egyig megnyeressenek a nemzetiségnek még külsőségekben is, hogy ne sértsék szemeinket az idegen ezég felírások, az idegen nyelvű számlák, melyeket még — Istenem mily fokú türelem! — az állami hatóságok, intézetek is elfogadnak.

A társadalomnak az egyházzal kell karöltve eljárnia. Népünkre semmi sem bír oly befolyással, mint az egyház. Példák bizonyítják.

A községben nemesak műveltsége, de állásánál fogva is, első ember: a pap. Kiszámíthatlanok amaz eredmények, miket nemzetének ő tehet falujában. Milyen könnyű volna például a magyarosítás útján csak az is, ha a pap az iskolás gyermekeknek magyar egyházi énekek tanítását szorgalmazná a kántortanítónál, vagy maga is eszközölné. Hisz a magyar nyelv tanítását törvény követeli; ennek kapcsán sikerülne az énektanítás. Vasárnaponként a tót gyer-

mekek magyarul énekelvének a templomban, a népnek is öröme telnék benne s még a felnőttek is elsajátítanák a magyar éneket. Minő rugó volna ez a magyarosítás érdekében!

Azt sem lehet tagadni, hogy a nép a látványosságon kap. A kulturegyesület ezt is jól felhasználhatná. Az iskolás gyermekekkel vasárnaponként rendeztethetne látványos játékokat magyar nyelven. Ugy megkedvelné ezt a nép, hogy maga is csakhamar részt venne benne mint működő tag s elérnénk vele azt, hogy nyelvünket szeretni, becsülni tudná; büszke lenne arra, hogy ő magyar állampolgár. Ha csak ezt el tudnók érni, mennyivel könnyebb volna a magyarosítás!

Ott van a bánáti nép, sváb, de büszke arra, hogy magyar polgár s gyermekeit maga ösztönzi a magyar nyelv elsajátítására.

Hány ily derék némettel találkoztam, ki magyarul nem tudott, de büszke öntudattal nyilvánítja ki, hogy: „48 mitgemacht!“

A nép nagy előszeretettel viseltetik a mesék iránt is. Ez is egyik eszköze lehetne a magyarosításnak. A tanító nemzeti tárgyú mondákat mesélne a nyelvet már értő tanulóknak, azok utánoznák azt otthon s ha még a tanító vasárnaponként ugyanezt tenné az iskolából már kikerült ifjak körében, az egész falu köréje csoportosulna, mily eredménye lehetne ennek!

Mily eredménye volna főleg azon falvainkban, hol a lakosság nagyobb része, vagy legalább tekintélyesebb része magyar!

Mindezt a nőekkel egyetértve, mert hisz ő nélkülök nem sok áldás van a mi működésünkön. Megénekelte azt Garaink „Magyar nőnek születni nagy és szép gondolat“. Ennél soha sem mondhatott volna szebbet. Ők tehetik fel működésükkel a kulturegyesületek koronáit.

Példaképen hozhatom fel, nem azért, mintha a magyar nők houleányi kötelességüket nem tennék meg, hisz történelmünk nem egy lapját teszik ragyogóvá magyar nők tettei; de felhozom, mert érdemes a megemlítésre, hogy a bécsi nők a Schulverein ez idei főkegyeleti gyűlésén nagy lelkesedés közt mondták ki, hogy nekik a német nyelv nemcsak anyanyelvük, de Göthe, Schiller és Grillparzer nyelve is s hogy azt fogják első sorban ápolni s mivelni a háznál s rajta lesznek, hogy a német ifjuság addig idegen nyelvet ne tanuljon, míg ezt a legtisztább alakjában el nem sajátította.

A mi 3 nyelvű vidékünkön minő nagy jelentőségű lenne egy ily manifesztaáció magyar nőink részéről!

És ezeken kívül mennyi áldásos működést tudnának kifejteni hölgyeink!

Ha mindezek után sikerült feltárnom egy Kassán létesítendő kulturegyesület, vagy irodalmi stb. egylet szükségét, vegyék a hivatottak kezükbe az ügyet s kísérje működésüket — hazánk és unokáink jóvoltára — a magyarok istenének áldása.

